நூல்கள்
மார்க்ஸ்
எங்கெல்ஸ்
லெனின்

லெனின்

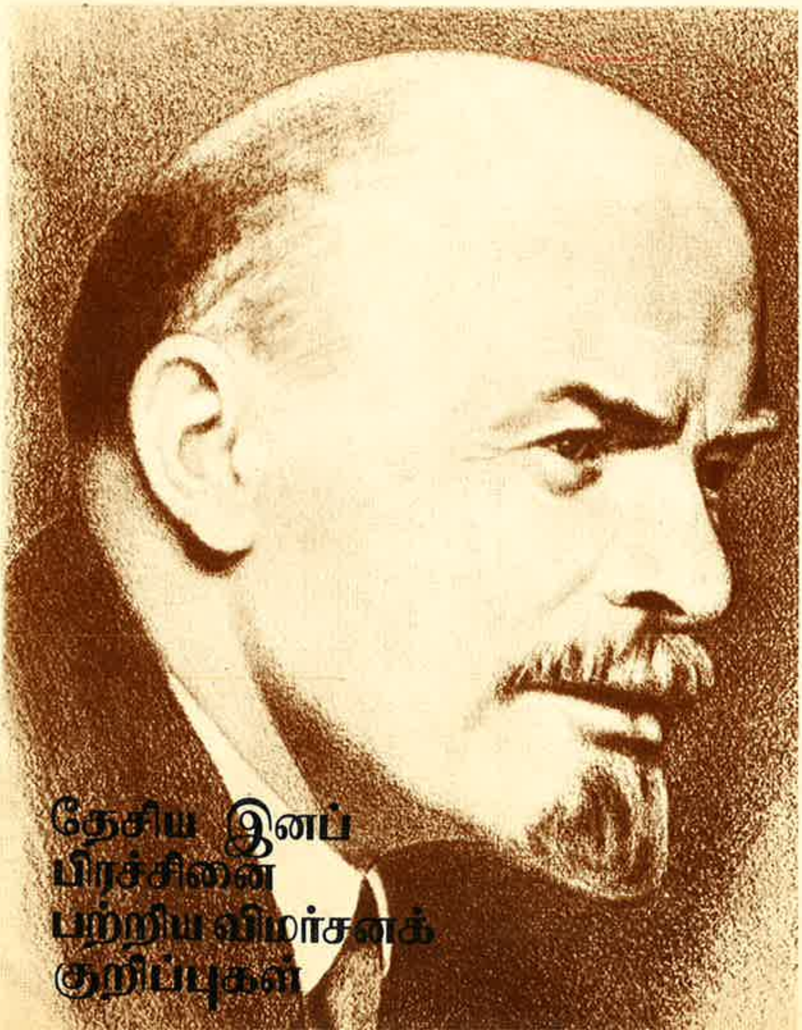

தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்

உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுசேருங்கள்!

லெனின்

தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்

N. C. B. H.
MADRAS-98
ரூ 3.00.-

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

விற்பனையாளர்கள்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவெட் லிமிடெட்
சென்னை

மொழிபெயர்ப்பாளர்: ரா. கிருஷ்ணையா

В. И. Ленин

«КРИТИЧЕСКИЕ ЗАМЕТКИ
ПО НАЦИОНАЛЬНОМУ ВОПРОСУ»

на тамильском языке

V. I. Lenin

CRITICAL REMARKS ON THE NATIONAL QUESTION

in Tamil

முதலாவது பதிப்பு 1979
இரண்டாவது பதிப்பு 1990

© தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு,
முன்னேற்றப் பதிப்பகம், 1979

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

Л $\frac{0101020000-154}{014(01)-90}$ 282—90

ISBN 5-01-002400-4

பொருளடக்கம்

நூல் அறிமுகம் 5

தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்

1. மொழிப் பிரச்சினை குறித்து மிதவாதிகளும் ஜன நாயகவாதிகளும் 10
2. ''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' 15
3. ''ஒன்றுகலத்தல்'' என்பது பற்றிய தேசியவாதப் பூச்சாண்டி 22
4. ''கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி 33
5. தேசிய இனங்களின் சமத்துவமும் தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரின் உரிமைகளும் 44
6. மையப்படுத்தலும் தன்னாட்சியும் 52

பதிப்பாளர் குறிப்புகள் 64

பெயர்க் குறிப்பகராதி 72

நூல் அறிமுகம்

தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்பு களை வி. இ. லெனின் 1913 அக்டோபர்—டிசம்பரில் எழுதினார்.

1913ஆம் ஆண்டு இறுதியில் ருஷ்யாவில் வேலை நிறுத்த இயக்கம் பெரிதும் பரவியது, தேசிய எல்லைப் பகுதிகளில் புரட்சி இயக்கம் அதிகரித்தது. முதலாவது உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தம் (1914—1918) நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது, மூர்க்கத்தனமான இனவெறியும் பூர்ஷ் வாக் குறுகிய தேசியவாதமும் நாட்டில் பரவின, இவை தொழிலாளர் இயக்கத்தைப் பிளந்து, முதிர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த புரட்சிகரச் சக்திகளை பலவீனப்படுத்தப் பார்த்தன; தொழிலாளர் இயக்கத்தில் தேசியவாதப் போக்குகளும் கட்சியின் தேசிய வேலைத்திட்டத்தின் மீது கலைப்புவாதிகள் (குறிப்பு 13ஐப் பார்க்க), ''புந்துக்'' காரர்கள் (குறிப்பு 7ஐப் பார்க்க), பிறரின் தாக்குதல்களும் வலுப்பட்டன. இவை எல்லாம் தொழிலாளர் இயக்க ஒற்றுமைக்குப் பெரும் ஆபத்தேற்படுத்தின. தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய கட்சியின் தத்துவம், நடைமுறைக் கொள்கையைத் தீட்டுவதன் மீது லெனின் பெரும் கவனம் செலுத்தினார். அவர் ஏராளமான கட்டுரைகள், கடிதங்களை எழுதினார்; பாரிஸ், பிரஸ்ஸல்ஸ், லியேஜ், லைப்சிக், கிராக்கவ் ஆகிய இடங்களில் தேசியப் பிரச்சினை பற்றி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதி வாசித்தார். 1913 செப்டெம்பர்—அக்டோபரில் லெனின் போலந்தில் பரோனினோ என்னுமிடத்தில் நடந்த கட்சிக்

கூட்டத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றி பேருரையாற்றினார். லெனினின் பேச்சும் அவர் முன்வைத்த தீர்மானமும் தேசியப் பிரச்சினையில் கட்சியின் கடமைகளைத் திட்டவட்டமாகவும் தெளிவாகவும் வரையறுத்துக் கூறின. இக்கூட்டம், ''புந்து''வின் தேசியவாத மூடநம்பிக்கைகளின் மனப்பாங்கில் கட்சி வேலைத்திட்டத்தைத் திரிக்கச் செய்யப்பட்ட சந்தர்ப்பவாத முயற்சிகளுக்குக் கடும் பதிலடி தந்தது, ''கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி'' (இப்புத்தகத்தின் 33—44 பக்கங்களைப் பார்க்க) கோஷத்தைக் கடுமையாக விமர்சித்தது. ''கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி'' கோரிக்கை மிகத் தந்திரமான, மிகத் தீங்கான தேசியவாதம் என்றார் லெனின். தேசிய இனப் பிரச்சினையைப் பற்றிய தீர்மானம் அரசு ரீதியில் பிரிய மக்களினங்களுக்கு உள்ள உரிமையைக் கோடிட்டுக் காட்டிய அதே நேரத்தில், பாட்டாளிகளின் வர்க்கக் கடமைகளின் நோக்கில் இக்கோஷத்தை அடைவதற்கான நிபந்தனைகள், முறைகள், வழிகளை வரையறுத்துக் கூறியது. தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிக் கட்சிக் கூட்டம் ஏற்ற தீர்மானத்தை லெனின் கட்சியின் வேலைத்திட்ட பிரகடனமாக, தேசிய இனப் பிரச்சினையைப் பற்றிய ருஷ்ய மார்க்சிஸ்டுகளின் கூட்டுக் கண்ணோட்டமாகக் கருதினார்.

கூட்டம் நடந்து முடிந்த சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவே 1913 நவம்பர்—டிசம்பரில் **பிரோஸ்வெஷேனியெ** என்ற போல்ஷிவிக் சஞ்சிகையில் (இதழ்கள் 10, 11, 12இல்) வி. இ. லெனின் எழுதிய **தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்** என்னும் கட்டுரை வெளியாயிற்று.

தேசிய இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமான மார்க்சியத் தத்துவார்த்த நிலைகளை இந்நூலில் வளர்க்கும் லெனின் இது சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்திற்கு எவ்வளவு முக்கியமானது என்று காட்டுகிறார்.

* * *

தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்

ருஷ்யாவின் பொது வாழ்க்கையில் தேசிய இனப் பிரச்சினை தற்போது முதன்மையானதாகி இருப்பது தெளிவாகவே தெரிகிறது. பிற்போக்குவாதத்தினுடைய தேசியவாதம் ஆக்கிரமிப்பு மிக்கதாகி வருகிறது; எதிர்ப்புரட்சி பூர்ஷ்வா மிதவாதமானது தேசியவாதமாக (முக்கியமாக மாருஷ்ய தேசியவாதமாகவும் மற்றும் போலிஷ், யூத, உக்ரேனிய, இன்ன பிற தேசியவாதங்களாகவும்) மாறிச் செல்கிறது; முடிவில் வெவ்வேறு ''தேசிய இன'' (அதாவது மாருஷ்யர்களல்லாத) சமூக-ஜனநாயகவாதிகளிடையே தேசியவாத ஊசலாட்டங்கள் தீவிரமடைந்து, கட்சியின் வேலைத்திட்டத்தை மீறும் அளவுக்கு இவர்கள் சென்றிருக்கிறார்கள்—இவை யாவும், தேசிய இனப் பிரச்சினையில் நாம் இதுகாறும் செலுத்தியிருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகக் கவனம் செலுத்துவது நமது அவசியக் கடமையாகும் என்பதை வற்புறுத்துகின்றன.

இந்தக் கட்டுரை ஒரு தனிக் குறிக்கோள் கொண்டதாகும்: மார்க்சியவாதிகளிடமும் மார்க்சியவாதிகளாக விரும்புவோரிடமும் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்துக் காணப்படும் இந்த வேலைத்திட்ட ஊசலாட்டங்களை அவற்றின் பொதுத் தொடர்புகளில் பரிசீலனை செய்வதே இக்கட்டுரையின் குறிக்கோள். ஸேவெர்னயா பிராவ்தா,[1] இதழ் 29இல் (1913 செப்டெம்பர் 5 தேதிய இதழ், ''மொழிப் பிரச்சினை குறித்து மிதவாதிகளும் ஜனநாயகவாதிகளும்'') தேசிய இனப் பிரச்சினையில் மிதவாதிகளது சந்தர்ப்பவாதம் குறித்துப் பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது; எனது இந்தக் கட்டுரையை சந்

தர்ப்பவாத யூதச் செய்தியேடான ஸைட்[2] பத்திரிகையில் திரு. எஃப். லீப்மன் ஒரு கட்டுரையில் விமர்சித்துத் தாக்கினார். மறு புறத்தில், உக்ரேனிய சந்தர்ப்பவாதி திரு. லேவ் யுர்க்கேவிச், தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்து ருஷ்ய மார்க்சியவாதிகளது வேலைத்திட்டத்தை விமர்சித்துள்ளார் (த்ஸ்வின்,[3] 1913, இதழ்கள் 7—8). இவ்விரு எழுத்தாளர்களும் மிகப் பல பிரச்சினைகளையும் எழுப்புவதால், இவற்றுக்குப் பதிலளிக்கும் பொருட்டு நமது ஆய்வுப் பொருளின் மிகப் பல்வேறுபட்ட கூறுகளைப் பற்றியும் எடுத்துரைப்பது அவசியமாகிறது. ஸேவெர்னயா பிராவ்தாவின் கட்டுரையை திரும்பவும் இங்கு வெளியிட்டு எனது பதிலைத் தொடங்குவதே சரியென நினைக்கிறேன்.

1. மொழிப் பிரச்சினை குறித்து மிதவாதிகளும் ஜனநாயகவாதிகளும்

காக்கசசின் ஆளுநருடைய அறிக்கையைச் செய்தியேடுகள் பன்முறை குறிப்பிட்டுள்ளன. இந்த அறிக்கை குறிப்பிடத் தக்கது: அதனுடைய கறுப்பு நூற்றுவர்[4] மனப்பாங்குக்காக அல்ல, தயங்கித் தடுமாறும் அதனுடைய ''மிதவாதத்துக்காக''. ஏனையவற்றினிடையே, இந்த ஆளுநர் ருஷ்யர்களல்லாத தேசிய இனங்கள் செயற்கையான முறையில் ருஷ்யமயமாக்கப்படுவதற்கு ஆட்சேபம் தெரிவிக்கிறார். காக்கசசில் ருஷ்யர்களல்லாத தேசிய இனங்களின் பிரதிநிதிகள் தமது குழந்தைகளுக்கு ருஷ்ய மொழி கற்றுத் தர தாமே முயற்சி எடுத்து வருகின்றனர். ருஷ்ய மொழிப் போதனை கட்டாயமாக்கப்படாத ஆர்மீனிய சமய சபை பள்ளிகளில் ருஷ்ய மொழி கற்பிக்கப்படுவது இதற்கு உதாரணமாகும்.

ருஷ்யாவில் மிகவும் விரிவாக வினியோகமாகும் மிதவாதச் செய்தியேடுகளில் ஒன்றான ரூஸ்கொயெ ஸ்லோவொ[5] (இதழ் 198) இதனைச் சுட்டிக்காட்டி, ருஷ்யாவில் ருஷ்ய மொழி மீது பகைமை உணர்ச்சி ''எழுவதற்கு முழுக்க முழுக்க காரணமாக'' இருப்பது இம்மொழி ''செயற்கையாக'' (பலவந்தமாக என்று அது கூறியிருக்க

வேண்டும்) திணிக்கப்படுவதுதான் என்கிற சரியான முடிவை எடுத்துரைக்கிறது.

''ருஷ்ய மொழிக்கு என்ன நேருமெனக் கவலைப் படத் தேவையில்லை. ருஷ்யா பூராவிலும் அது தனக்கு அங்கீகாரம் பெறும்'' என்று இந்தச் செய்தியேடு எழுதுகிறது. இது முற்றிலும் உண்மையே, ஏனென்றால் ஒரே அரசில் வாழ்ந்து வரும் தேசிய இனங்களை (அவை ஒன்றுசேர்ந்து வாழ விரும்பும் வரை) பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனையின் தேவைகள் பெரும்பான்மையோரின் மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளும்படி எப்போதும் நிர்ப் பந்தம் செய்யும். ருஷ்யாவில் அரசியல் அமைப்பு எந்த அளவுக்கு ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்ததாகிறதோ, அந்த அளவுக்கு முதலாளித்துவம் வலிவாகவும் விரைவாகவும் பரவலாகவும் வளர்ச்சியடையும், அந்த அளவுக்குப் பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனையின் அவசியத் தேவைகள் பொது வாணிப உறவுகளுக்கு அதிக வசதி வாய்ந்ததாக இருக்கும் மொழியைக் கற்குமாறு பல்வேறு தேசிய இனங் களுக்கும் ஊக்கமளிக்கும்.

ஆனால் இந்த மிதவாதச் செய்தியேடு, அவசரப் பட்டுக் கொண்டு தன்னைத் தானே முடமாக்கிக் கொள்ள வும், தனது மிதவாத முரண்பாட்டை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவும் முற்படுகிறது.

''ருஷ்யமயமாக்குதலை எதிர்ப்போருங்கூட ஒன்றை மறுக்கத் துணிவாரா என்பது சந்தேகம்தான்'' என்று அது எழுதுகிறது. ''ருஷ்யாவைப் போல் மிகப் பெரிய ஓர் அரசுக்கு தனியொரு ஆட்சி மொழி அவசியம் என்பதும், அம்மொழி... ருஷ்ய மொழியாகவே இருக்க முடியும் என் பதும் மறுக்க முடியாதவை.''

தர்க்கவாதம் தலைகீழாகப் புரட்டப்படுகிறது! சின் னஞ் சிறு சுவிட்சர்லாந்து ஒரேயொரு ஆட்சி மொழியை அல்ல, ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, இத்தாலியன் ஆகிய மூன்று ஆட்சி மொழிகளைப் பெற்றுள்ளது—இதனால் அதற்கு எந்தக் கேடும் ஏற்பட்டு விடவில்லை, நன்மையே உண் டாகியிருக்கிறது. சுவிட்சர்லாந்து மக்களில் 70 சதவீதத் தினர் ஜெர்மானியர்கள் (ருஷ்யாவில் 43 சதவீதத்தினர் மாருஷ்யர்கள்), 22 சதவீதத்தினர் பிரெஞ்சுக்காரர் கள் (ருஷ்யாவில் 17 சதவீதத்தினர் உக்ரேனியர்கள்),

7 சதவீதத்தினர் இத்தாலியர்கள் (ருஷ்யாவில் 6 சதவீதத்தினர் போலிஷ்காரர்கள், 4.5 சதவீதத்தினர் பைலோருஷ்யர்கள்). சுவிட்சர்லாந்தில் இத்தாலியர்கள் பொது நாடாளுமன்றத்தில் அடிக்கடி பிரெஞ்சு மொழியில் பேசுகிறார்கள் என்றால், ஏதோ காட்டுத்தனமான போலீஸ் சட்டம் அவர்களை மிரட்டுகிறது என்பதல்ல காரணம் (அம்மாதிரியான சட்டம் சுவிட்சர்லாந்தில் இல்லை), ஜனநாயக அரசின் நாகரிகக் குடிமக்கள் பெரும்பாலோருக்குப் புரிகிற மொழியில் பேச வேண்டுமெனத் தாமே விரும்புகிறார்கள் என்பதுதான் காரணம். பிரெஞ்சு மொழி என்றதும் இத்தாலியர்களுக்கு வெறுப்பு உண்டாவதில்லை, ஏனென்றால் அது நாகரிகமடைந்த சுதந்திர தேசத்தின் மொழியாக இருக்கிறதே அல்லாமல் அருவருக்கத் தக்க போலீஸ் நடவடிக்கைகள் மூலம் திணிக்கப்படும் மொழியாக இல்லை.

''மிகப் பெரிய'' ருஷ்யா—எவ்வளவோ அதிகமான வேறுபாடுகள் வாய்ந்ததும் மற்றும் பயங்கரமான பிற்பட்ட நிலையில் இருப்பதுமான இந்நாடு—எதற்காக ஒரு மொழி மட்டும் எந்த விதமான தனியுரிமையும் பெற்றிருக்கும் நிலைமையைப் பாதுகாத்துத் தனது வளர்ச்சிக்குத் தடையமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்? மிதவாதக் கனவான்களே, நேர்மாறான முறையில் அல்லவா அது செயல்பட வேண்டும்? ருஷ்யா முன்னேற்றமடைந்து ஐரோப்பாவை எட்டிப் பிடிக்க வேண்டுமாயின், அது கூடுமான அளவுக்கு விரைவாகவும் முழுமையாகவும் வைராக்கியமாகவும் அல்லவா எந்த விதமான தனியுரிமைக்கும் முடிவு கட்ட வேண்டும்?

எல்லாத் தனியுரிமைகளும் மறைந்தொழியுமாயின், எந்த ஒரு மொழியும் திணிக்கப்படுதல் நிறுத்தப்படுமாயின், ஸ்லாவ்கள் எல்லோரும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதற்குச் சுலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் கற்றுக் கொள்வார்கள்; பொதுவான நாடாளுமன்றத்தில் பல்வேறு மொழிகளிலும் பேச்சுக்களைக் கேட்க வேண்டியிருக்கும் என்ற ''பயங்கர'' எண்ணம் அவர்களைப் பயப்படச் செய்யாது. குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டில், வாணிப உறவுகளின் நலன்களை முன்னிட்டு எந்த மொழி தெரிந்திருந்தால் பெரும்பாலோருக்கு அனுகூலமாக இருக்கும்

என்பதைப் பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனையின் தேவைகள் தாமாகவே தீர்மானித்துக் கொண்டு விடும். பல்வேறு தேசிய இனங்களாலுமான அந்நாட்டு மக்கள் தாமே விரும்பி ஏற்கும் தீர்மானமானதால் அது அந்த அளவுக்கு உறுதி மிக்கதாக இருக்கும். எந்த அளவுக்கு முரணற்ற ஜனநாயகம் நிலவுகிறதோ, அதன் விளைவாக எந்த அளவுக்கு முதலாளித்துவ வளர்ச்சி வேகமாக நடந்தேறுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு இந்தத் தீர்மானம் விரைவாகவும் பரவலாகவும் ஏற்கப்படும்.

மிதவாதிகள் எல்லா அரசியல் பிரச்சினைகளையும் எப்படி அணுகுகிறார்களோ அதே விதத்தில்தான் மொழிப் பிரச்சினையையும் அணுகுகிறார்கள்—அதாவது, சாமர்த்தியமாகப் பேசிச் சரக்கை விற்கும் கபட வேடதாரிகளைப் போல் ஒரு கையை (பகிரங்கமாக) ஜனநாயகத்திடம் தருகிறார்கள், இன்னொன்றை (முதுகுக்குப் பின்னால்) பிரபுத்துவவாதிகளிடமும் போலீசிடமும் தருகிறார்கள். நாங்கள் தனியுரிமைகளை எதிர்க்கிறோம் என்று பலக்கக் கூவுகிறார்கள் மிதவாதிகள், அதே போது திரைமறைவுக்குப் பின்னால் பிரபுத்துவவாதிகளுடன் முதலில் ஒரு தனியுரிமைக்காகவும் பிறகு இன்னொன்றுக்காகவும் பேரம் பேசுகிறார்கள்.

மிதவாத பூர்ஷ்வா தேசியவாதம் எல்லாமே இத்தகையதுதான்—மாருஷ்ய தேசியவாதம் மட்டுமல்ல (இதன் பலாத்காரத் தன்மையின் காரணத்தாலும், திருவாளர்கள் புரிஷ்கேவிச்சுகளுடன் இதற்குள்ள இரத்த உறவின் காரணத்தாலும் இதுவே யாவற்றிலும் படுமோசமானது), போலிஷ், யூத, உக்ரேனிய, ஜார்ஜிய முதலான ஏனைய எல்லாத் தேசியவாதங்களும் இப்படித்தான். எல்லா தேசிய இனங்களது முதலாளி வர்க்கங்களும்—ஆஸ்திரியாவிலும் ருஷ்யாவிலும்—''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' என்று கோஷமிட்டுக் கொண்டு மெய்நடப்பில் தொழிலாளர்களைப் பிளவுபடுத்தியும், ஜனநாயகத்தை வலுவிழக்கச் செய்தும், மக்களது உரிமைகளையும் மக்களது சுதந்திரத்தையும் விற்பதற்காகப் பிரபுத்துவவாதிகளிடம் விலை பேசிப் பேரம் புரிந்தும் வருகிறார்கள்.

தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகத்தின் கோஷம் ''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' அல்ல; ஜனநாயகத்தின்,

உலகு தழுவிய தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வ தேசியக் கலாசாரம் ஆகும். எல்லா விதமான ''நேர்முக'' தேசிய இன வேலைத்திட்டங்களையும் கொண்டு முத லாளி வர்க்கம் மக்களை ஏமாற்றட்டும். வர்க்க உணர்வு படைத்த தொழிலாளி அதற்குக் கூறும் பதில் இதுதான்: தேசிய இனப் பிரச்சினைக்குரிய தீர்வு (முதலாளித்துவ உலகில், இலாபத்துக்கும் சண்டை சச்சரவுக்கும் சுரண்ட லுக்குமான உலகில் பொதுவாக இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியும்படியான அளவுக்கு) ஒன்றே ஒன்று தான்; முரணற்ற ஜனநாயகம் ஒன்றேதான் அந்தத் தீர்வு.

இதற்கு நிரூபணம்: மேற்கு ஐரோப்பாவில் சுவிட்சர் லாந்து (முதிய கலாசாரத்தையுடைய நாடு); கிழக்கு ஐரோப்பாவில் பின்லாந்து (இளம் கலாசாரத்தையுடைய நாடு).

தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகத்தின் தேசிய இன வேலைத்திட்டம் வருமாறு: எந்த தேசிய இனத்துக்கும் எந்த மொழிக்கும் எவ்விதமான தனியுரிமைகளும் இல்லவே இல்லை; தேசிய இனங்களது அரசியல் சுயநிர் ணயப் பிரச்சினை, அதாவது அவை அரசுகளாகப் பிரிந்து செல்லும் பிரச்சினை, முழு அளவுக்குச் சுதந்திரமான, ஜனநாயகமான வழியில் தீர்க்கப்படுதல்; எந்த ஒரு தேசிய இனத்துக்கும் எந்த விதமான சிறப்புரிமையும் அளிப் பதாகவோ, தேசிய இனங்களது சமத்துவத்துக்கு அல்லது தேசிய இனச் சிறுபான்மையினரது உரிமைகளுக்கு ஊறு செய்வதாகவோ இருக்கும் படியான எந்த நடவடிக்கை யும் (ஸேம்ஸ்துவோ,[6] நகர, கூட்டு சமூக, இன்ன பிற) சட்ட விரோதமானதென்றும் செயலுக்கு வர முடியாத தென்றும் பிரகடனம் செய்து, இம்மாதிரியான நடவடிக்கை அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்கு விரோதமானதாக அறி விக்கப்பட்டு நீக்கப்பட வேண்டும் என்றும், இதனைச் செயல்படுத்த முயலுவோர் குற்றவாளிகள் எனத் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கோருவதற்கு எந்தக் குடிமகனுக்கும் உரிமை அளித்திடும் சட்டம் ஒன்றை அனைத்து அரசுக்குமாகப் பிறப்பித்தல்.

மொழிப் பிரச்சினை குறித்தும் இதையொத்த பிற பிரச்சினைகள் குறித்தும் பல்வேறு பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளும் நடத்தும் தேசியவாதச் சச்சரவுகளுக்கு எதிராகத் தொழி

லாளி வர்க்க ஜனநாயகம் என்ன கோருகிறது என்றால், எந்த விதமான பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்துக்கும் நேர் மாறான முறையில் எல்லா தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களும் எல்லாத் தொழிலாளி வர்க்க நிறுவனங்களிலும்—தொழிற்சங்கங்களிலும் கூட்டுறவுக் கழகங்களிலும் நுகர்வாளர் சங்கங்களிலும் கல்விக் கழகங்களிலும் ஏனைய எல்லாவற்றிலும்—நிபந்தனையின்றி ஐக்கியமடையவும் ஒருங்கிணையவும் வேண்டும். இம்மாதிரியான ஐக்கியத்தாலும் ஒருங்கிணைவாலும் மட்டுமே ஜனநாயகத்துக்காக முனைந்து நின்று பாடுபட முடியும், மூலதனத்துக்கு எதிராக—மூலதனம் ஏற்கெனவே சர்வ தேசியத் தன்மையைப் பெற்றுள்ளது, மேலும் மேலும் சர்வதேசியத் தன்மையைப் பெற்று வருகிறது—தொழிலாளர்களது நலன்களைப் பாதுகாத்து நிற்க முடியும், எல்லாத் தனியுரிமைகளுக்கும் எல்லாச் சுரண்டலுக்கும் அன்னியமான புதிய வாழ்க்கை முறையை நோக்கி மனிதகுலம் வளர்ச்சியுறுவதற்காகப் போராட முடியும்.

2. ''தேசிய இனக் கலாசாரம்''

வாசகர் காண்பது போல, ஸேவெர்னயா பிராவ்தாவில் வெளிவந்த கட்டுரை ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அதாவது ஆட்சி மொழிப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொண்டு, மிதவாத முதலாளி வர்க்கத்தாரின் முன்னுக்குப் பின் முரணான நிலையையும் சந்தர்ப்ப வாதத்தையும் தெளிவுபடுத்திற்று. தேசிய இனப் பிரச்சினையில் மிதவாத முதலாளி வர்க்கத்தார் பிரபுத்துவ வாதிகளுக்கும் போலீசுக்கும் கைகொடுக்கின்றனர். ஆட்சி மொழிப் பிரச்சினையை அன்னியில் இதையொத்த வேறு பல பிரச்சினைகளிலும் மிதவாத முதலாளி வர்க்கத்தார் இதே போல் துரோகமாகவும் வஞ்சகமாகவும் அசட்டுத்தனமாகவும் (மிதவாதத்தின் நலன்களது கண்ணோட்டத்திலிருந்துங்கூட) நடந்து கொள்வதை எல்லோரும் புரிந்து கொள்வார்கள்.

இதிலிருந்து பெறப்படும் முடிவு என்ன? மிதவாத பூர்ஷ்வா தேசியவாதம் எல்லாம், தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மிகப் பெரிய அளவில் சீர்கேட்டை உண்டாக்குகிறது,

சுதந்திர இலட்சியத்துக்கும் பாட்டாளிகளின் வர்க்கப் போராட்ட இலட்சியத்துக்கும் மிகப் பெரிய அளவில் தீங்கு இழைக்கிறது என்பதுதான். இந்த பூர்ஷ்வா (மற்றும் பூர்ஷ்வா-பிரபுத்துவ) போக்கானது ''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' என்ற கோஷத்துக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டு இருப்பதால், இது மேலும் அதிக அபாயம் விளைவிப்பதாகி விடுகிறது. மாருஷ்ய, போலிஷ், யூத, உக்ரேனிய, இப்படிப் பல விதமான தேசிய இனக் கலாசாரத்தின் பெயரில்தான் எல்லா தேசிய இனங்களது கறுப்பு நூற்றுவரும் சமயக் குருமார்களும் மற்றும் முதலாளி வர்க்கத்தாரும் தமது பிற்போக்கான, இழிவான காரியங்களைக் செய்து வருகிறார்கள்.

மார்க்சியக் கோணத்தில், அதாவது வர்க்கப் போராட்டத்தின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்ப்போமாயின், கோஷங்களை அர்த்தமற்ற ''பொதுக் கோட்பாடுகளோடும்'' பகட்டுப் பேச்சுக்களோடும் தொடர்களோடும் அல்லாமல் வர்க்கங்களது நலன்களோடும் கொள்கைகளோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமாயின், இன்றைய தேசிய இன வாழ்க்கையின் உண்மைகள் மேற்கூறியவாறே உள்ளன.

தேசிய இனக் கலாசாரம் என்னும் கோஷம் பூர்ஷ்வா (அடிக்கடி கறுப்பு நூற்றுவர், சமயக் குருமார்கள் ஆகியோரதுங்கூட) ஏமாற்றாகும். நம்முடைய கோஷம்: ஜனநாயகத்தின், உலகத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வதேசியக் கலாசாரம்.

புந்துக்காரரான[7] திரு. லீப்மன் இங்கே சண்டைக்கு ஓடி வருகிறார், நான் தப்ப முடியாதபடி பின்வருமாறு பொழிந்து தள்ளி என்னைத் தகர்த்திடுகிறார்:

''தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்துச் சொற்பமேனும் அறிந்தவர் எவரும் சர்வதேசியக் கலாசாரம் என்பது தேசிய இனமல்லாத கலாசாரம் (தேசிய இன வடிவம் இல்லாத கலாசாரம்) அல்ல என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருப்பார்; தேசிய இனமல்லாத கலாசாரம் என்பது ருஷ்ய, யூத அல்லது போலிஷ் கலாசாரமாக இருக்க முடியாதது, தூய கலாசாரமாக மட்டுமே இருப்பது, ஆகவே அபத்தமாக இருப்பது; சர்வதேசியக் கருத்துகள், தொழிலாளி பேசுகிற மொழிக்கும் தொழிலாளி வாழ்கிற ஸ்தூல

மான தேசிய இன நிலைமைகளுக்கும் ஏற்றவையாக இருக்கும் போது மட்டுமே, தொழிலாளி வர்க்கத்தை ஈர்ப்பனவாக இருக்க முடியும்; தொழிலாளி அவரது தேசிய இனக் கலாசாரத்தின் நிலைமை குறித்தும் வளர்ச்சி குறித்தும் கருத்தில்லாதவராக இருக்கக் கூடாது; ஏனென்றால் தேசிய இனக் கலாசாரத்தின் மூலம்தான், அதன் மூலம் மட்டும்தான் அவர் 'ஜனநாயகத்தின், உலகத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வதேசியக் கலா சாரத்தில்' பங்கெடுத்துக் கொள்ள முடிகிறது. இது எல்லோரும் அறிந்ததே, ஆனால் வி. இ. இதைப் புரிந்து கொள்ள விரும்பவில்லை....''

இனமாதிரியான எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் இந்த புந்து வாதம் குறித்து யோசித்துப் பாருங்கள். நான் முன்வைத்த மார்க்சிய ஆய்வுரையைத் தகர்த்திடும் நோக்கத்துடன் இந்த வாதம் அளிக்கப்படுகிறது என் பதைக் கவனியுங்கள். ''தேசிய இனப் பிரச்சினையை நன்கு அறிந்தவரது'' பாவனையுடன் அபாரத் தன்னம்பிக்கை வாய்ந்த தோரணையோடு இந்த புந்துக்காரர் சர்வ சாதாரண பூர்ஷ்வாக் கருத்தோட்டங்களைக் ''கீர்த்தி மிக்க'' சத்திய வாக்குகளாக நமக்கு அளித்திடுகிறார்.

எனதருமை புந்துக்காரரே, சர்வதேசியக் கலாசார மானது தேசிய இனமல்லாத கலாசாரம் அல்ல என்பது மெய்தான். அது தேசிய இனமல்லாத கலாசாரமாகும் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. போலிஷ், யூத, ருஷ்ய அல்லது பிற எதுவுமல்லாத ''தூய'' கலாசாரத்தை யாரும் பிரகடனம் செய்யவில்லை. உங்களுடைய வெற்றுச் சொல்வீச்சுகள் எல்லாம், வாசகரது கவனத்தைக் குலைத்து, வெற்றுச் சொற்களால் பிரச்சினையைக் குழப்புவதற்கான முயற்சியே அன்றி வேறல்ல.

தேசிய இனக் கலாசாரம் ஒவ்வொன்றிலும்—வளர்ச்சி யடைந்த வடிவில் இல்லை என்றாலும்—ஜனநாயக, சோஷலிசக் கலாசாரத்தின் கூறுகள் எப்படியும் இருக்கவே செய்கின்றன. ஏனென்றால் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திலும் உழைப்போரும் சுரண்டப்படுவோருமான மக்கள் திரளினர் இருக்கிறார்கள், இவர்களது வாழ்க்கை நிலைமைகள் தவிர்க்கவொண்ணாதவாறு ஜனநாயக, சோஷலிச சித்தாந்தத்தை உதித்தெழச் செய்கின்றன. ஆனால் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திலும் பூர்ஷ்வாக் கலா

சாரமும் இருக்கிறது (பெரும்பாலான தேசிய இனங்களில் கறுப்பு நூற்றுவர், சமயக் குருமார் கலாசாரமும் இருக் கிறது)—''கூறுகளின்'' வடிவில் அல்ல, ஆதிக்கம் செலுத் தும் கலாசாரத்தின் வடிவில் இருக்கிறது. ஆகவே பொது வான ''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' என்பது நிலப்பிரபுக் கள், சமயக் குருமார்கள், முதலாளி வர்க்கத்தார் ஆகி யோரது கலாசாரம் ஆகும். இந்த அடிப்படையான உண்மையை—மார்க்சியவாதிக்கு அரிச்சுவடிப் பாடமான இதனை—புந்துக்காரர் பின்னணியின் இருட்டில் இருத்தி விடுகிறார், தமது சொல்வீச்சுகளால் ''மூடி மறைத்து விடுகிறார்'', அதாவது வர்க்கப் பிளவினை அம்பலப் படுத்தித் தெளிவாகத் தெரியச் செய்வதற்குப் பதில் அதை வாசகரது கண்ணில் படாதவாறு இருட்டடிப்பு செய்கிறார். புந்துக்காரர் உண்மையில் முதலாளி வர்க்கத் தவரைப் போல் செயல்படுகிறார்—முதலாளி வர்க்கத் தாரின் நலன்கள் அனைத்தும் தான் வர்க்கச் சார்பற்ற தேசிய இனக் கலாசாரத்தில் நம்பிக்கையைப் பரவச் செய்ய வேண்டுமெனக் கோருகின்றன.

''ஜனநாயகத்தின், உலகத் தொழிலாளி வர்க்க இயக் கத்தின் சர்வதேசியக் கலாசாரம்'' என்ற கோஷத்தை முன்வைக்கும் நாம், தேசிய இனக் கலாசாரம் ஒவ்வொன் றின் இடமிருந்தும் அதன் ஜனநாயக, சோஷலிசக் கூறு களை மட்டும்தான் எடுத்துக் கொள்கிறோம்; ஒவ்வொரு தேசிய இனத்துக்குமான பூர்ஷ்வாக் கலாசாரத்தையும் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தையும் நிபந்தனையின்றி எதிர்ப் பதற்காக மட்டும்தான் அவற்றை எடுத்துக் கொள் கிறோம். எந்த ஜனநாயகவாதியும், இன்னும் அதிகமாக எந்த மார்க்சியவாதியும் மொழிகளது சமத்துவத்தை மறுக்கவோ, சொந்த மொழியிலே ''சொந்த நாட்டு'' முதலாளி வர்க்கத்தாருடன் வாக்குவாதம் புரிவதும் ''சொந்த நாட்டு'' விவசாயிகளிடையிலும் குட்டி முத லாளித்துவப் பகுதியோரிடையிலும் சமயக் குருமார் எதிர்ப்பு அல்லது முதலாளித்துவ எதிர்ப்புக் கருத்துகளைப் பிரசாரம் செய்வதும் அவசியமென்பதை மறுக்கவோ இல்லை. இதெல்லாம் கூறாமலே விளங்குகிறவை. ஆனால் புந்துக்காரர் இந்த மறுக்க முடியாத உண்மை களைப் பயன்படுத்தி, விவாதத்திலுள்ள விவகாரத்தை,

அதாவது மெய்யான பிரச்சினையை மூடி மறைக்கிறார்.

மார்க்சியவாதியாக இருப்பவர் நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்தை முன்வைப்பது அனுமதிக்கப்படக் கூடியதா? அல்லது அவர் பிராந்திய, தேசிய இனத் தனி இயல்புகளுக்குத் தம்மைத் ''தகவமைத்துக் கொண்டு'', இந்த கோஷத்துக்கு எதிராக எல்லா மொழிகளிலும் தொழிலாளர்களது சர்வதேசியம் என்ற கோஷத்தை முன்வைத்துப் பிரசாரம் செய்யக் கடமைப்பட்டவரா?—இது தான் இங்குள்ள பிரச்சினை.

''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' என்ற கோஷத்தின் உட்பொருள் நிர்ணயிக்கப்படுவது, ''சர்வதேசியக் கலாசாரம் இதன் மூலம் வளர்ந்திடும் என்பதே'' இக்கோஷத்தின் அர்த்தமென ''விளக்கம் கூறுவதாக'' யாரோ சில அறிவுத் துறையினர் அளிக்கும் வாக்குறுதியாலோ, அவர்கள் தெரிவிக்கும் நல்ல உத்தேசத்தாலோ அல்ல. இவ்விதம் இதைப் பார்ப்பது சிறுபிள்ளைத்தனமான அகநிலை நோக்கே ஆகும். தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்தின் உட்பொருள், குறிப்பிட்ட நாட்டிலும் உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் எல்லா வர்க்கங்களுக்கும் இடையிலான புறநிலை எதார்த்த உறவுகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. முதலாளி வர்க்கத்தின் தேசிய இனக் கலாசாரம் **கண்கூடான உண்மை** ஆகும் (தவிரவும், முதலாளி வர்க்கம் எங்கும் நிலப்பிரபுக்களோடும் சமயக் குருமார்களோடும் உடன்பாடுகள் செய்து கொள்வதைத் திரும்பவும் குறிப்பிடுகிறேன்). ஆக்கிரமிப்புத் தன்மையுள்ள பூர்ஷ்வா தேசியவாதமானது, தொழிலாளர்களை முதலாளி வர்க்கத்தாருக்கு அடிபணிந்து நடக்க வைப்பதற்காக அவர்களை மதிமயங்கச் செய்கிறது, அசட்டுத்தனமான ஏமாளிகளாக்குகிறது, ஒன்றுசேராதவாறு பிளவுபடுத்துகிறது — இதுதான் இக்காலத்தின் அடிப்படையான உண்மை.

பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குப் பணிபுரிய விரும்புவோர் எல்லா தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களையும் ஒன்றுபடச் செய்ய வேண்டும், பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தை—''**சொந்தமானது**'' ஆயினும், அன்னியமானது ஆயினும்—எதிர்த்துச் சிறிதும் பிறழாமல்

போராட வேண்டும். தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்தை ஆதரிப்போர் இருக்க வேண்டிய இடம் தேசியவாதக் குட்டி முதலாளித்துவப் பகுதியோர் மத்தியிலே அன்றி, மார்க்சியவாதிகள் மத்தியில் அல்ல.

ஸ்தூலமான ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். மாருஷ்ய மார்க்சியவாதியான ஒருவர் தேசிய இன, மாருஷ்ய கலாசாரம் என்ற கோஷத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா? முடியாது. ஏற்றுக் கொள்கிறவர் எவரும் தேசியவாதிகளது அணிகளில் இருக்க வேண்டுமே அன்றி, மார்க்சியவாதிகளது அணிகளில் அல்ல. நமது பணி, மாருஷ்யர்களது ஆதிக்கம் செலுத்தக் கூடிய கறுப்பு நூற்றுவருடைய, பூர்ஷ்வா தேசிய இனக் கலாசாரத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதும், முழுக்க முழுக்க சர்வதேசிய மனப்பாங்கிலும் ஏனைய நாடுகளது தொழிலாளர்களுடன் மிக நெருங்கிய கூட்டுறவு கொண்டு வளர்ச்சியடைவதும்தான்—இதற்குரிய ஆரம்பக் கூறுகள் நமது ஜனநாயக, தொழிலாளி வர்க்க இயக்க வரலாற்றிலேயே உள்ளன. உங்களது சொந்த மாருஷ்ய நிலப்பிரபுக்களையும் முதலாளி வர்க்கத்தாரையும் எதிர்த்துப் போராடுங்கள்; சர்வதேசியத்தின் பெயரில் அவர்களது ''கலாசாரத்தை'' எதிர்த்துப் போராடுங்களஎ; இப்படிப் போராடுகையில் புரிஷ்கேவிச்சுகளின், ஸ்துரூவேக்களின் தனி இயல்புகளைக் கணக்கில் எடுத்துத் ''தகவமைத்துக் கொள்ளுங்கள்''—இதுதான் உங்களது பணி; தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்துக்காகப் பிரசாரம் செய்வதோ, அதற்கு இடம் கொடுப்பதோ அல்ல.

யாவற்றிலும் அதிகமாக ஒடுக்கப்பட்டும் வேட்டையாடப்பட்டும் வருகிற தேசிய இனத்தவரான யூதர்களுக்கும் இதுவேதான் தக்க செயல்முறை. யூத தேசிய இனக் கலாசாரம்—அது யூதக் குருமார்கள், முதலாளிகளது கோஷம், நமது பகைவர்களது கோஷம். ஆனால் யூதக் கலாசாரத்திலும் ஒட்டுமொத்தமாக யூத வரலாற்றிலும் பிற கூறுகளும் இருக்கின்றன. உலகிலுள்ள ஒரு கோடி ஐந்து லட்சம் யூதர்களில் ஏறத்தாழ பாதிப் பேர் கலீஷியாவிலும் ருஷ்யாவிலும் வசிக்கிறார்கள். இரண்டும் பிற்பட்ட, அரை அநாகரிக நாடுகள்—யூதர்கள் இங்கே பலவந்தமாக ஒரு தனி சாதியாகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இன்னும் பாதிப் பேர் நாகரிக உலகில் வசிக்கிறார்கள், அங்கே யூதர்கள் தனி சாதியாகப் பிரித்துத் தனிமைப் படுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அங்கே யூதக் கலா சாரத்தின் மாபெரும் அனைத்துலக முற்போக்கு இயல்பு கள் தெளிவாகவே புலப்படுகின்றன: அதன் சர்வதேசிய மும், இச்சகாப்தத்தின் முற்போக்கு இயக்கங்களுடனான அதன் ஒத்துணர்வும் குறிப்பிடத் தக்கவை (ஜனநாயக, பாட்டாளி வர்க்க இயக்கங்களில் யூதர்களின் சதவீதம் மக்கள் தொகையில் யூதர்களின் சதவீதத்தைக் காட்டி லும் எங்கும் அதிகமாகவே இருக்கிறது).

யூத ''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' என்ற கோஷத்தை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ முன்வைப்பவர் யாராக இருப்பினும் (அவருடைய உத்தேசம் எவ்வளவு தான் நல்லதாக இருப்பினும்), அவர் பாட்டாளி வர்க்கத் தின் பகைவரும், யூதர்களிடையே காலம் கடந்ததாக வும் தனிச் சாதித் தன்மையதாகவும் இருப்பதனைத்தின் ஆதரவாளரும், யூதக் குருமார்களின், முதலாளிகளின் கூட்டாளியுமே ஆவார். இதற்கு மாறாக, சர்வதேச மார்க்சிய நிறுவனங்களில் ருஷ்ய, லித்துவேனிய, உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களோடும் ஏனைய தேசிய இனத் தொழிலாளர்களோடும் ஒன்றுசேர்ந்து, தொழி லாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வதேசியக் கலாசாரத்தை உருவாக்குவதற்குத் தமக்குரிய பங்கை (ருஷ்ய மற்றும் யூதப் பாணியில்) ஆற்றுகிற அந்த யூத மார்க்சிய வாதிகள்—புந்தின் பிரிவினைவாதத்துக்கு நேர்மாறாக— ''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' என்ற கோஷத்தை எதிர்த்துப் போராடி, யூத இனத்தின் மிகச் சிறந்த மரபு களைத் தொடர்ந்து பாதுகாக்கிறார்கள்.

பூர்ஷ்வா தேசியவாதமும் பாட்டாளி வர்க்கச் சர் வதேசியவாதமும் இணக்கம் காண முடியாத பகைமை கொண்ட இருவேறு கோஷங்களாகும். இவை முதலாளித் துவ உலகம் முழுமையிலும் நிலவும் மாபெரும் இரு வேறு வர்க்க முகாம்களுக்கு ஏற்ப அமைந்து, தேசிய இனப் பிரச்சினையில் இருவேறு கொள்கைகளின் (மேலும் இருவேறு உலகக் கண்ணோட்டங்களின்) வெளிப்பாடு களாக விளங்குகிறவை. புந்துக்காரர்கள் தேசிய இனக் கலாசாரம் என்ற கோஷத்தை முன்வைத்து, ''கலாசார-

தேசிய இனத் தன்னாட்சி''[8] என்பதாக அவர்கள் அழைக்கும் முழுமையான ஒரு திட்டத்தையும் நடைமுறை வேலைத்திட்டத்தையும் அதன் மீது கட்டியமைப்பதன் மூலம் உண்மையில் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தின் கைக்கருவிகளாகச் செயல்படுகிறார்கள்.

3. ''ஒன்றுகலத்தல்'' என்பது பற்றிய தேசியவாதப் பூச்சாண்டி

ஒன்றுகலத்தலைப் பற்றிய பிரச்சினை, அதாவது தேசிய இனத் தனியியல்புகளை இழந்து வேறொரு தேசிய இனமாக மாற்றமுறுவது பற்றிய பிரச்சினை, புந்துக்காரர்களுக்கும் அவர்களது ஆதரவாளர்களுக்கும் உரிய தேசியவாத ஊசலாட்டங்களின் விளைவுகளை எடுப்பாகத் தெரியச் செய்கிறது.

திரு. லீப்மன் புந்துக்காரர்களது வழக்கமான வாதங்களை—அல்லது தந்திரங்களை என்றால் பொருத்தமாயிருக்கும்—விசுவாசத்துடன் தெரிவித்தும் திருப்பிக் கூறியும் வருகிறவர். குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டின் எல்லா தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபட்ட தொழிலாளர் நிறுவனங்களில் ஐக்கியமடையவும் ஒருங்கிணையவும் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையானது (ஸேவெர்னயா பிராவ்தா கட்டுரையின் முடிவுப் பகுதியைப் பார்க்கவும்) ''ஒன்றுகலத்தலாகிய பழைய கதையே'' ஆகும் என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஸேவெர்னயா பிராவ்தா கட்டுரையின் முடிவுப் பகுதி குறித்துக் கருத்துரைக்கும் திரு. லீப்மன், ''ஆகவே, நீங்கள் எந்த தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கேட்டதும் தொழிலாளியானவர், நான் சமூக-ஜனநாயகவாதி என்றே பதிலளிக்க வேண்டும்'' என்பதாகக் கூறுகிறார்.

நமது புந்துக்காரர் இதனை மிக உயர்ந்த கிண்டலாகக் கருதுகிறார். ஆனால் உண்மையில் அவர், ''ஒன்றுகலத்தலைப்'' பற்றிய இம்மாதிரியான கிண்டல்களையும் கூச்சல்களையும் முரணற்ற ஜனநாயக கோஷமும் மார்க்சிய கோஷமுமான ஒன்றுக்கு எதிராகக் குறி பார்த்து எழுப்புவதன் மூலம் தம்மைத் தாமே அறவே அம்பலப்படுத்திக் கொண்டு விடுகிறார்.

வளர்ந்து செல்லும் முதலாளித்துவமானது, தேசிய இனப் பிரச்சினையில் இரண்டு வரலாற்றுப் போக்குகளை அறிந்திருக்கிறது. ஒன்று: தேசிய இன வாழ்க்கையும் தேசிய இன இயக்கங்களும் துயிலெழுதலும், எல்லா விதமான தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிராக போராட்டம் மூளுதலும், தேசிய இன அரசுகள் அமைக்கப்படுதலும். இரண்டாவது: எல்லா வடிவங்களிலும் தேசிய இனங்களிடையே ஒட்டுறவு வளர்ந்து மேலும் மேலும் துரிதமாதலும், தேசிய இனப் பிரிவினைச் சுவர்கள் தகர்க்கப்படுதலும், மூலதனத்தின், பொதுவாகப் பொருளாதார வாழ்வின், அரசியல், விஞ்ஞானம் முதலானவற்றின் சர்வதேச ஒற்றுமை உண்டாக்கப்படுதலும்.

இவ்விரு போக்குகளும் முதலாளித்துவத்துக்குரிய உலகு தழுவிய விதியாகும். முன்னது முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் ஆரம்பத்தில் ஆதிக்க நிலையில் உள்ளது. பின்னது முதிர்ச்சியடைந்து சோஷலிச சமூகமாக உருமாற்றம் பெறுவதை நோக்கிச் செல்லுகின்ற முதலாளித்துவத்தின் இயல்பினை வெளிப்படுத்துவதாகும். மார்க்சியவாதிகளது தேசிய இன வேலைத்திட்டம் இவ்விரு போக்குகளையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு, பின்வருவனவற்றுக்காகப் பாடுபடுகிறது: முதலாவதாக, தேசிய இனங்களின், மொழிகளின் சமத்துவத்துக்காகவும், இங்கு எந்த விதமான தனியுரிமைகளும் அனுமதிக்கப்படலாகாது என்பதற்காகவும் (மற்றும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காகவும்—இது பற்றிப் பிற்பாடு தனியே பரிசீலிப்போம்); இரண்டாவதாக, சர்வதேசியவாதம் என்னும் கோட்பாட்டுக்காகவும், பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தால்—மிகமிக நயமானதாலுங்கூட—பாட்டாளி வர்க்கம் நச்சுப்படுத்தப்படுவதை எதிர்த்து இணக்கத்துக்கு இடமில்லாப் போராட்டம் நடத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும்.

''ஒன்றுகலத்தலை'' எதிர்த்து நமது புந்துக்காரர் விண்ணதிரக் கத்துவதன் அர்த்தம் என்ன என்கிற கேள்வி எழுகிறது. தேசிய இனங்கள் ஒடுக்கப்படுவதையோ, எந்த ஒரு தேசிய இனத்துக்குமான தனியுரிமைகளையோ இங்கு அவர் மனதில் கொண்டிருக்க முடியாது. ஏனென்றால், ''ஒன்றுகலத்தல்'' என்னும் சொல் இங்கு சிறிதும்

பொருந்தாது; மேலும் எல்லா மார்க்சியவாதிகளும், தனிப்பட்ட முறையிலும் அதிகார பூர்வமாக ஒன்றுபட்ட முழுமையிலும், திட்டவட்டமாகவும் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றியும் தேசிய இனங்களுக்கு எதிரான இம்மியளவு வன்முறையையும், அவை ஒடுக்கப்படுவதையும், அவற்றின் சமத்துவமற்ற நிலையையும் கண்டிப்பவர்கள் ஆவர்; முடிவில், புந்துக்காரர் தாக்கியுள்ள ஸேவெர்னயா பிராவ்தா கட்டுரையில் இந்தப் பொதுவான மார்க்சியக் கருத்து மிகவும் உறுதியோடு வலியுறுத்திக் கூறப்படுகிறது.

இல்லை, தட்டிக் கழிப்பது இங்கு சாத்தியமன்று. திரு. லீப்மன் ''ஒன்றுகலத்தலைக்'' கண்டிக்கையில் அவர் மனதில் உள்ளது வன்முறையும் அல்ல, சமத்துவமற்ற நிலையும் அல்ல., தனியுரிமைகளும் அல்ல. எல்லா வித வன்முறையும் சமத்துவமின்மையும் நீக்கப்பட்ட பின், ஒன்றுகலத்தல் என்னும் கருத்தில் உண்மையான எதுவும் எஞ்சியிருக்கிறதா?

இருக்கிறது, அதில் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லை. எஞ்சியிருப்பது முதலாளித்துவத்தின் உலக வரலாற்று வழிப்பட்ட போக்கு—தேசிய இனப் பிரிவினைச் சுவர்களைத் தகர்த்திடுதலும் தேசிய இன வேறுபாடுகளை மறையச் செய்தலும் தேசிய இனங்களை ஒன்றுகலக்க வைப்பதுமான அந்தப் போக்கு. கழிந்து செல்லும் ஒவ்வொரு பத்தாண்டையும் தொடர்ந்து இந்தப் போக்கு மேலும் மேலும் வலிமையடைந்து வருகிறது. முதலாளித்துவத்தை சோஷலிசமாக உருமாறச் செய்யும் மாபெரும் உந்து சக்திகளில் ஒன்றாகும் இது.

தேசிய இனங்களின், மொழிகளின் சமத்துவத்தை அங்கீகரிக்காத, அதற்காகப் போராடாத எவரும், எல்லா விதமான தேசிய இன ஒடுக்குமுறையையும் சமத்துவமின்மையையும் எதிர்த்துப் போராடாத எவரும் மார்க்சியவாதி அல்ல, ஜனநாயகவாதியுங்கூட அல்ல. அது சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாதது. ஆனால் பிறிதொரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த மார்க்சியவாதி ''ஒன்றுகலத்தலை'' ஆதரித்து நிற்பதாகச் சொல்லி அவரை நிந்தனை செய்யும் போலி மார்க்சியவாதி தேசியவாத அற்பரே ஆவார் என்பதும் அதே போல சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாதது தான். புந்துக்காரர்கள் எல்லோரும், மற்றும் (விரைவில்

நாம் காணப் போவது போல) திருவாளர்கள் லேவ் யுர்க் கேவிச், தொன்த்ஸோவ் வகையறாக்களை ஒத்த உக்ரேனிய தேசியவாத சோஷலிஸ்டுகள் எல்லோரும் மதிக்கத் தகாத இவ்வகையினரைச் சேர்ந்தவர்களே ஆவார்.

இந்த தேசியவாத அற்பர்களின் கருத்தோட்டங்கள் எவ்வளவு பிற்போக்கானவை என்பதை ஸ்தூலமாகத் தெரியும்படிக் காட்டுவதற்காக மூன்று வகைப்பட்ட உண்மைகளை எடுத்துரைக்கிறோம்.

பொதுவாக ருஷ்யாவிலுள்ள யூத தேசியவாதிகளும் குறிப்பாக, புந்துக்காரர்களும்தான், ருஷ்யாவின் வைதிக மார்க்சியவாதிகள் ''ஒன்றுகலத்தலை'' ஆதரிப்பதாகச் சொல்லி இவர்களுக்கு எதிராக மிகவும் அதிகமாகக் கூச்சலிடுகிறவர்கள். ஆயினும் மேலே தரப்பட்ட புள்ளி விவரங்கள் காட்டுவது போல், உலகெங்கும் உள்ள ஒரு கோடி ஐந்து லட்சம் யூதர்களில் ஏறத்தாழ பாதிப் பேர் நாகரிக உலகில், ''ஒன்றுகலத்தலுக்கு'' மிக அதிக அளவுக்குச் சாதகமாக அமைந்த நிலைமைகளில் வாழ்கிறார்கள். அதே போது பாக்கியமற்றவர்களாக ஒடுக்கப்பட்டு உரிமைகள் இல்லாமல் ருஷ்யாவிலும் கலீஷியாவிலும் (ருஷ்ய, போலிஷ்) புரிஷ்கேவிச்சுகளின் காலுக்கடியில் மிதித்து நசுக்கப்படும் யூதர்கள், ''ஒன்றுகலத்தலுக்கு'' மிகக் குறைவாகவே அனுமதிக்கும் நிலைமைகளில், தனித்து ஒதுக்கப்படுதல் மிகுதியாகி ''குடியிருப்பு எல்லை''[9], ''சதவீத நியமங்கள்''[10] போன்ற பல புரிஷ்கேவிச் சிறப்புகளுங்கூட இருந்து வரும் நிலைமைகளில் வாழ்கிறார்கள்.

நாகரிக உலகில் உள்ள யூதர்கள் ஒரு தேசிய இனமாக இருக்கவில்லை, பெருமளவுக்கு அவர்கள் ஒன்றுகலக்கப் பட்டு விட்டார்கள் என்று கார்ல் காவுத்ஸ்கியும் ஒட்டோ பௌவரும் கூறுகின்றனர். கலீஷியாவிலும் ருஷ்யாவிலும் உள்ள யூதர்கள் ஒரு தேசிய இனமாக இருக்கவில்லை; துரதிருஷ்டவசமாக இங்கு அவர்கள் இன்னமும் ஒரு சாதியாகவே இருந்து வருகிறார்கள் (இதற்குரிய குற்றம் புரிஷ்கேவிச்சுகளைச் சாருமே அன்றி அவர்களை அல்ல). யூதர்களது வரலாற்றைச் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி நன்கறிந்தவர்களாகவும் மேலே கூறப்பட்ட உண்மைகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வோராகவும் இருப்

போர் அளித்திடும் மறுக்க முடியாத தீர்ப்பாகும் இது.

இந்த உண்மைகள் நிரூபிப்பது என்ன? என்னவென்றால், யூதப் பிற்போக்குவாத அற்பர்களால்தான், வரலாற்றுச் சக்கரத்தைப் பின்னோக்கி ஓட வைத்து, ருஷ்யாவிலும் கலீஷியாவிலும் இருக்கின்ற நிலைமைகளிலிருந்து பாரிசிலும் நியூயார்க்கிலும் இருக்கின்ற நிலைமைகளுக்கு அல்ல, இதற்கு நேர்மாறான திசையில் அதைச் செலுத்தி வைக்க விரும்புவோரால் மட்டும்தான் ''ஒன்றுகலத்தலுக்கு'' எதிராகக் கூச்சலிட முடியும்.

சிறந்த யூதர்களாக இருப்போர்—உலக வரலாற்றால் போற்றப்படுவோரும், ஜனநாயகத்தின், சோஷலிசத்தின் முதற்பெருந் தலைவர்களை உலகுக்குத் தந்துள்ளோருமான இவர்கள்—ஒன்றுகலத்தலை எதிர்த்து ஒருபோதும் கூச்சலிட்டதில்லை. யூதர்களது ''பின்னிலையை'' உயர் மதிப்புக்குரியதாகப் பார்த்துப் பரவசப்படுவோர்தான் ஒன்றுகலத்தலை எதிர்த்துக் கூச்சலிடுகிறார்கள்.

தேசிய இனங்கள் ஒன்றுகலக்கும் பொதுவான நிகழ்ச்சிப் போக்கு முன்னேறிய முதலாளித்துவத்தின் இன்றைய நிலைமைகளில் அடைந்திருக்கும் வீச்சினை, உதாரணமாக அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் குடியேற்றப் புள்ளிவிவரங்களிலிருந்து ஓரளவு தெரிந்து கொள்ளலாம். 1891க்கும் 1900க்கும் இடைப்பட்ட பத்தாண்டுகளில் ஐரோப்பா 37,00,000 பேரை அங்கே அனுப்பிற்று; 1901 இலிருந்து 1909 வரையிலான ஒன்பது ஆண்டுகளில் 72,00,000 பேரை அனுப்பிற்று, 1900ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கு அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் ஒரு கோடிக்கு மேற்பட்ட அன்னியர்களைப் பதிவு செய்தது. இதே கணக்கின்படி நியூயார்க் மாநிலத்தில் 78,000க்கு அதிகமான ஆஸ்திரியர்களும், 1,36,000 ஆங்கிலேயர்களும், 20,000 பிரெஞ்சுக்காரர்களும், 4,80,000 ஜெர்மானியர்களும், 37,000 ஹங்கேரியர்களும், 4,25,000 ஐரிஷ்காரர்களும், 1,82,000 இத்தாலியர்களும், 70,000 போலிஷ்காரர்களும், ருஷ்யாவிலிருந்து வந்த 1,66,000 பேரும் (பெரும்பாலும் யூதர்கள்), 43,000 ஸ்வீடிஷ்காரர்களும் பிறரும் இருந்தார்கள். இவர்களிடையிலான தேசிய இன வேறுபாடுகளை இம்மாநிலம் அரைத்துப் பொடியாக்கி விடுகிறது. பிரமாதமான சர்வதேச

அளவில் நியூயார்க்கில் நடந்தேறும் இதனை ஒவ்வொரு பெரிய நகரிலும் தொழில் துறைக் குடியேற்றத்திலும் நிகழக் காணலாம்.

தேசியவாதத் தப்பெண்ணங்களால் மூழ்கடிக்கப் படாதவர் எவரும், முதலாளித்துவமானது தேசிய இனங் களை ஒன்றுகலக்கச் செய்திடும் இந்த நிகழ்ச்சிப் போக்கு வரலாற்று வழிப்பட்ட மாபெரும் முன்னேற்றத்தைக் குறிப்பதாகும், பல்வேறு இருட்டு முடுக்குகளில், முக்கிய மாக ருஷ்யாவைப் போன்ற பிற்பட்ட நாடுகளில் தேசிய இன முரட்டுப் பிடிவாதம் தகர்க்கப்படுவதைச் சுட்டு வதாகும் என்பதைக் காணத் தவற முடியாது.

ருஷ்யாவையும், உக்ரேனியர்களிடம் மாருஷ்யர் களுக்கு உள்ள போக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். கண்டும் கேட்டுமிராத அளவுக்கு உக்ரேனியர்கள் இழி வுக்கு உள்ளாக்கப்படுவதை இயற்கையாகவே ஒவ்வொரு ஜனநாயகவாதியும்—மார்க்சியவாதியைக் கூறவே வேண் டியதில்லை—கடுமையாக எதிர்க்கவே செய்வார், உக் ரேனியர்களுக்கு முழு நிறை சமத்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கோரவே செய்வார். ஆனால் தனியொரு அரசின் வரம்புகளுக்குள் உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களுக் கும் மாருஷ்யத் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையே தற் போது இருந்து வரும் தொடர்புகளையும் கூட்டணியை யும் பலவீனப்படுத்துவதானது, சோஷலிசத்துக்கு நேரடி யாக துரோகம் இழைப்பதே ஆகும், உக்ரேனியர்களது பூர்ஷ்வா ''தேசிய இனக் குறிக்கோள்களின்'' கண்ணோட் டத்திலிருந்து கூட ஓர் அசட்டுக் கொள்கையே ஆகும்.

திரு. லேவ் யுர்க்கேவிச் தம்மையும் ''மார்க்சியவாதி யாக'' அழைத்துக் கொள்கிறார் (பாவம் மார்க்ஸ்!)— மேற்கூறிய அசட்டுக் கொள்கைக்கு இவர் ஓர் உதாரண மாவார். உக்ரேனியப் பாட்டாளி வர்க்கம் முழு அள வுக்கு ருஷ்யமயமாக்கப்பட்டு விட்டது, அதற்கு தனியே ஒரு நிறுவனம் தேவையில்லை என்று 1906இல் ஸக்க லோவ்ஸ்கியும் (பஸோக்) லுக்கஷேவிச்சும் (துச்சாப்ஸ்கி) அடித்துப் பேசியதாகத் திரு. யுர்க்கேவிச் எழுதுகிறார். சாராம்சப் பிரச்சினை குறித்து எந்த ஓர் உண்மையையும் எடுத்துரைக்காமலே திரு. யுர்க்கேவிச் அவர்கள் இருவர் மீதும் பாய்கிறார், இது ''தேசிய இனச் செயலின்மை''

ஆகுமென்றும், ''தேசிய இன துறவு பூணல்'' ஆகுமென்றும், இவர்கள் ''உக்ரேனிய மார்க்சியவாதிகளைப் பிளவுபடுத்தி விட்டார்கள்''(!!) என்றும், இன்ன பலவாறாகவும் மிகமிக இழிவான, அசட்டுத்தனமான, பிற்போக்கான தேசியவாதத்தின் மனப்பாங்கால் முழு அளவுக்குப் பீடிக்கப்பட்டவராக ஆவேசக் கூச்சல் எழுப்புகிறார். இன்று ''தொழிலாளர்களிடையே உக்ரேனிய தேசிய இன உணர்வு வளர்ந்திருப்பினும்'', சிறுபான்மையான தொழிலாளர்கள்தான்''தேசிய இன உணர்வுடையோராக''இருக்கிறார்கள், பெரும்பான்மையோர் ''இன்னமும் ருஷ்யக் கலாசாரத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டோராகவே இருக்கிறார்கள்'' என்று திரு. யுர்க்கேவிச் வலியுறுத்துகிறார். நமது கடமை ''பெருந்திரளினரை நம் பின்னால் அணிதிரளச் செய்வதும், அவர்களுக்கு தேசிய இன நோக்கங்களை (தேசிய இன இலட்சியத்தை) விளக்கிக் கூறுவதுமே அன்றி, அவர்கள் பின்னால் செல்வதல்ல'' என்று இந்த தேசியவாத அற்பர் கூவுகிறார் (த்ஸ்வின், பக்கம் 89).

திரு. யுர்க்கேவிச்சின் இந்த வாதம் அனைத்தும் பூர்ஷ்வா தேசியவாதமே ஆகும். ஆனால் பூர்ஷ்வா தேசியவாதிகளது கண்ணோட்டத்திலிருந்து கூட—இவர்களில் சிலர் உக்ரேனியாவின் முழுநிறை சமத்துவத்துக்காகவும் தன்னாட்சிக்காகவும் நிற்பவர்கள், ஏனையோர் சுயேச்சை உக்ரேனிய அரசுக்காக நிற்பவர்கள்—இந்த வாதம் ஏற்புடையதாகாது. விடுதலை பெறுவதற்காக உக்ரேனியர்கள் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளை மாருஷ்ய, போலிஷ் நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கமும் இவ்விரு தேசிய இனங்களது முதலாளி வர்க்கமும் எதிர்க்கின்றன. இந்த வர்க்கங்களை எதிர்த்து நிற்கும் வல்லமை வாய்ந்த சமூகச் சக்தி எது? இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதலாவது பத்தாண்டு மெய்நடப்பில் இக்கேள்விக்குப் பதிலளித்தது: ஜனநாயக விவசாயிகளைத் தன் பின்னால் அணிதிரட்டிக் கொள்ளும் தொழிலாளி வர்க்கமே அன்றி வேறு எதுவுமல்ல இந்தச் சக்தி. எதனுடைய வெற்றி தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு இடம் இல்லாதபடிச் செய்யுமோ அந்த மெய்யான ஜனநாயகச் சக்தியைப் பிளவுபடுத்தவும், இவ்வழியில் அதைப் பலவீனப்படுத்தவும் முயலுவதன் மூலம் திரு. யுர்க்கேவிச் பொதுவாக ஜனநாயகத்தின் நலன்களுக்கு மட்டுமல்லா

மல், தமது தாய்நாடாகிய உக்ரேனியாவின் நலன்களுக்கும் துரோகம் இழைக்கிறார். மாருஷ்யப் பாட்டாளிகள், உக்ரேனியப் பாட்டாளிகளின் ஒன்றுபட்ட செயல் இருக்குமாயின் சுதந்திர உக்ரேனியா சாத்திய மாகி விடும்; இவர்களிடையே இந்த ஒற்றுமை இல்லையேல் அது சாத்தியமன்று.

ஆனால் மார்க்சியவாதிகள் தம்மை பூர்ஷ்வா தேசிய வாதக் கண்ணோட்டத்துள் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வோர் அல்லர். கடந்த சில பத்தாண்டுகளாக அதிவேகப் பொருளாதார வளர்ச்சியானது திட்டவட்டமான போக்காகத் தெற்கிலே, அதாவது உக்ரேனியாவில் நடந்தேறி, மாருஷ்யாவிலிருந்து லட்சக்கணக்கான விவசாயிகளையும் தொழிலாளர்களையும் முதலாளித்துவப் பண்ணைகளுக்கும் சுரங்கங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் கவர்ந்திழுத்து வந்திருக்கிறது. இந்த வரம்புகளுக்குள் மாருஷ்ய, உக்ரேனியப் பாட்டாளிகளது ''ஒன்றுகலத்தல்'' சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாத உண்மையாகும்.இந்த உண்மை நிச்சயமாக முற்போக்கானது. முதலாளித்துவமானது, மாருஷ்ய அல்லது உக்ரேனிய நாட்டுப்புற முடுக்குகளின் அறியாமை இருளில் மூழ்கிய, முரட்டுப் பிடிவாதம் வாய்ந்த, அசைவற்று நிலைத்து விட்ட குடியானவர்களின் இடத்தில் ஓயாமல் இடம் பெயரும் பாட்டாளிகளை உருவாக்குகிறது; இந்தப் பாட்டாளிகளின் வாழ்க்கை நிலைமைகள் மாருஷ்யாவுக்கும் அதே போல் உக்ரேனியாவுக்கும் உரிய பிரத்தியேக தேசிய இனக் குறுகிய மனப்பாங்கைத் தகர்த்திடுகின்றன. மாருஷ்யாவுக்கும் உக்ரேனியாவுக்கும் இடையே ஒரு காலத்தில் அரசு எல்லை இருக்குமெனக் கொள்வோமாயினுங்கூட, மாருஷ்யத் தொழிலாளர்களும் உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களும் இப்படி ''ஒன்று கலத்தல்'' வரலாற்று வழியில் முற்போக்கானதாகும் என்பது, அமெரிக்காவில் தேசிய இனங்கள் அரைத்துச் சேர்க்கப்படுதல் முற்போக்கானதாகும் என்பது எப்படியோ அது போலவே சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாதது. உக்ரேனியாவும் மாருஷ்யாவும் எந்த அளவுக்கு சுதந்திரமடைகின்றனவோ, அந்த அளவுக்கு முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி அதிக விரிவும் வேகமும் அடைந்து மேலும் அதிக வலிமையுடன் அரசின் எல்லாப் பிராந்தியங்களிலிருந்தும்

எல்லா அண்டை அரசுகளிலிருந்தும் (ருஷ்யாவானது உக்ரேனியாவைப் பொறுத்தவரை அண்டை அரசாகி விடுமாயின்) எல்லா தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களையும் உழைப்பாளி மக்கள் திரளினரையும் நகரங்களுக்கும் சுரங்கங்களுக்கும் ஆலைகளுக்கும் கவர்ந்திழுக்கும்.

இரு தேசிய இனங்களது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒட்டுறவாலும் இணைப்பாலும் ஒன்றுகலத்தலாலும் கிடைக்கக்கூடிய ஆதாயங்களை உக்ரேனிய தேசிய இன இலட்சியத்தின் கண நேர வெற்றிக்காக திரு. லேவ் யுர்க்கேவிச் விட்டொழிக்கையில், அவர் மெய்யான முதலாளி வர்க்கத்தவரைப் போல, அதுவும் கிட்டப் பார்வையும் குறுகிய மனப் பாங்கும் கொண்ட அசட்டு ஆளைப் போல, அதாவது குட்டி முதலாளித்துவ அற்பரைப் போல நடந்து கொள்கிறார். தேசிய இன இலட்சியமே முதலாவது இலட்சியம், பாட்டாளி வர்க்க இலட்சியம் பிற்பாடுதான் என்கிறார்கள் பூர்ஷ்வா தேசியவாதிகள்; உடனே திருவாளர்கள் யுர்க்கேவிச்சுகளும் தொன்த்ஸோவ்களும் இன்ன பிற போலி மார்க்சியவாதிகளும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து அவர்கள் கூறுவதை அப்படியே திருப்பிச் சொல்கிறார்கள். பாட்டாளி வர்க்க இலட்சியமே முதலாவது இலட்சியம் என்கிறோம் நாம்—ஏனென்றால் இந்த இலட்சியம் தான் உழைப்பாளரது நீடித்த அடிப்படை நலன்களையும் மனிதகுலத்தின் நலன்களையும் மட்டுமின்றி, ஜனநாயகத்தின் நலன்களையும் பாதுகாக்கிறது; ஜனநாயகம் இல்லையேல் தன்னாட்சி உக்ரேனியாவும் சரி, சுயேச்சை உக்ரேனியாவும் சரி, நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியாதவை.

இறுதியில், மதிப்பிடற்கரிய தேசியவாத மணிகள் நிறைந்ததான திரு. யுர்க்கேவிச்சின் வாதத்தில் பின்வரும் மற்றொரு கூற்றினையும் சுட்டிக்காட்டியாக வேண்டும். உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களில் சிறுபான்மையினர் தேசிய இன உணர்வுடையோராக இருக்கிறார்கள், ''பெரும்பான்மையோர் இன்னமும் ருஷ்யக் கலாசாரத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டுதான் இருக்கிறார்கள்'' என்கிறார் («більшість перебуває ще під впливом російської культури»).

பாட்டாளி வர்க்கம் குறித்துப் பேசுகையில் ஒட்டு மொத்தமாக உக்ரேனியக் கலாசாரத்தை ஒட்டுமொத்த மாக ருஷ்யக் கலாசாரத்துக்கு எதிராக வைத்திடுவதானது, பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தின் நலனை முன்னிட்டு வெட்கமின்றிப் பாட்டாளி வர்க்க நலன்களுக்கு துரோக மிழைப்பதே ஆகும்.

தற்கால தேசிய இனம் ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு தேசிய இனங்கள் உள்ளன என்று தேசியவாத சோஷலிஸ்டுகள் எல்லோரிடத்தும் நாம் கூறுகிறோம். ஒவ்வொரு தேசிய இனக் கலாசாரத்திலும் இரண்டு தேசிய இனக் கலாசாரங்கள் உள்ளன. புரிஷ்கேவிச்சுகள், குச்கோவ்கள், ஸ்துரூவேக்கள் ஆகியோரது மாருஷ்யக் கலாசாரம் ஒன்று இருக்கிறது. செர்னிஷேவ்ஸ்கி, பிளெஹானவ் பெயர்களால் குறிக்கப்படும் மாருஷ்யக் கலாசாரம் ஒன்றும் இருக்கிறது. ஜெர்மனியிலும் பிரான்சிலும் இங்கிலாந்திலும் யூதர்களிடையிலும் ஏனையவற்றிலும் இருப்பது போலவே, உக்ரேனியாவிலும் இதே இரு கலாசாரங்கள் இருக்கின்றன. உக்ரேனியத் தொழிலாளர்களில் பெரும்பான்மையோர் மாருஷ்யக் கலாசாரத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்றால், இதோடு கூட இன்னொன்றையும் நாம் நன்றாகவே அறிவோம்: மாருஷ்யச் சமயக் குருமார்களுக்கும் முதலாளி வர்க்கத்தாருக்கும் உரிய கலாசாரத்துடன் கூடவே, மாருஷ்ய ஜனநாயகத்துக்கும் சமூக-ஜனநாயகத்துக்கும் உரிய கருத்துகளும் செயல்படுவதை அறிவோம். முதல் வகைக் ''கலாசாரத்தை'' எதிர்த்துப் போராடுகின்ற உக்ரேனிய மார்க்சியவாதி, இரண்டாவது வகைக் கலாசாரத்தை எப்போதுமே வேறுபடுத்திக் காட்டித் தமது தொழிலாளர்களிடம் கூறுவார்: ''வர்க்க உணர்வு படைத்த மாருஷ்யத் தொழிலாளர்களோடும் அவர்களது இலக்கியத்தோடும் அவர்களது கருத்துகளின் முழு வீச்சோடும் ஒட்டும் உறவும் கொள்வதற்கு எல்லா வாய்ப்புகளையும் நாம் முழு மூச்சுடன் கைக் கொள்வதும் பயன்படுத்திக் கொள்வதும் வளர்த்துச் செல்வதும் நமது கடமையாகும்; உக்ரேனியத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம், மாருஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் ஆகிய இரண்டின் நலன்

களும் இதனை அவசியமாக்குகின்றன.''

உக்ரேனிய மார்க்சியவாதிக்கு மாருஷ்ய ஒடுக்குமுறை யாளர்கள் மீதுள்ள வெறுப்பு முற்றிலும் நியாயமானது, இயற்கையானது. ஆனால் மாருஷ்யத் தொழிலாளர்களது பாட்டாளி வர்க்கக் கலாசாரத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்க இலட்சியத்துக்கும் அவர் இந்த வெறுப்பினை—இம்மியள வுக்குத்தான் என்றாலுங்கூட, மனத்தாங்கல் என்னும் படியான அளவுக்கு மட்டும்தான் என்றாலுங்கூட— எடுத்துச் செல்லும்படி இவ்வெறுப்பால் அந்த அளவுக்குத் தாம் ஆட்கொள்ளப்படுவதற்கு அனுமதிப்பாராயின், பிறகு அந்த மார்க்சியவாதி பூர்ஷ்வா தேசியவாதச் சகதிக் குள்தான் வழுக்கிச் சென்று விடுவார். இதே போலத்தான் மாருஷ்ய மார்க்சியவாதியானவர் உக்ரேனியர்களுக்கு முழுநிறை சமத்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையையோ, சுதந்திர அரசை அமைத்துக் கொள்ள அவர்களுக்கு இருக்கும் உரிமையையோ கணமும் மறப்பாராயினும், அவர் பூர்ஷ்வா தேசியவாதச் சகதிக்குள் மட்டுமின்றி கறுப்பு நூற்றுவரது தேசியவாதச் சகதிக்குள்ளும் வழுக்கிச் சென்று விடுவார்.

மாருஷ்யத் தொழிலாளர்களும் உக்ரேனியத் தொழி லாளர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து செயல்பட வேண்டும்; ஒரே அரசில் அவர்கள் வாழ்ந்து வரும் வரையில் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் பொதுவான அல்லது சர்வதேசியக் கலாசாரத்தை நோக்கி மிக நெருங்கிய நிறுவன ஒற்று மையும் இணைப்பும் கொண்டு பாடுபட வேண்டும், எந்த மொழியில் பிரசாரம் செய்வது என்கிற பிரச்சினையிலும் இந்தப் பிரசாரத்தின் முற்றிலும் பிராந்திய அல்லது தேசிய இனத் தன்மையதான விவரங்களிலும் முழு அள வுக்குப் பொறுமையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். இது மார்க்சியத்தின் அத்தியாவசியக் கோரிக்கையாகும். ஒரு தேசிய இனத்தின் தொழிலாளர்கள் மற்றொன்றின் தொழிலாளர்களிடமிருந்து தனியே பிரிக்கப்பட்டு ஒதுக்கி வைக்கப்படுவதையும், மார்க்சிய ''ஒன்றுகலத்தல்'' மீதான எல்லாத் தாக்குதல்களையும், பாட்டாளி வர்க் கம் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளில் ஒட்டுமொத் தமாக ஒரு தேசிய இனக் கலாசாரத்தை ஒரு மித்ததாக இருப்பதாகப் பாவிக்கப்படும் இன்னொரு

தேசிய இனக் கலாசாரத்துக்கு எதிராக வைப்பதற்கான எந்த முயற்சிகளையும், இன்ன பிறவற்றையும் எவ்விதத்திலும் ஆதரித்து நிற்பதானது, பூர்ஷ்வா தேசியவாதமே ஆகும்—இதனை எதிர்த்து ஈவிரக்கமற்ற போராட்டம் நடத்துவது அத்தியாவசியக் கடமையாகும்.

4. ''கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி''

''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' என்ற கோஷத்தைப் பற்றிய பிரச்சினை மார்க்சியவாதிகளுக்கு அளவுகடந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருப்பதற்குக் காரணம், தேசிய இனப் பிரச்சினையில் பூர்ஷ்வா பிரசாரத்துக்கு மாறாக நாம் நடத்தும் பிரசாரம், கிளர்ச்சி ஆகிய அனைத்தின் சித்தாந்த உள்ளடக்கத்தையும் நிர்ணயிப்பதாக இது இருக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல; இகழார்ந்த கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி வேலைத்திட்டம் அனைத்துக்கும் இந்த கோஷம்தான் அடிப்படை என்பதும் காரணமாகும்.

இந்த வேலைத்திட்டம் இழைக்கும் அடிப்படையான, தலையாய கேடு என்னவெனில், மிகமிக நயமான, பரிபூரணமான, கடைக்கோடியான தேசியவாதத்தை வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துவதற்காக அது முயலுகிறது என்பதுதான். இந்த வேலைத்திட்டத்தின் சாரம் வருமாறு: ஒவ்வொரு குடிமகனும் தன்னை குறிப்பிட்ட ஒரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவராகப் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும், ஒவ்வொரு தேசிய இனமும் தனது உறுப்பினர்களுக்குக் கட்டாய வரி விதிக்கும் உரிமை பெற்று, தேசிய இன நாடாளுமன்றங்களும் (சேய்ம்கள்) தேசிய இன ''அரசுச் செயலாளர்களும்'' (அமைச்சர்கள்) உடைய சட்ட இயல் அமைப்பு ஆகி விடுகிறது.

தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்துக் கையாளப்படும் இந்த மாதிரியான கருத்து, முதலாளித்துவம் குறித்துக் கையாளப்படும் புரூதோன் கருத்துக்கு ஒப்பானதாகும். முதலாளித்துவத்தையும் அதன் அடிப்படையான பண்ட உற்பத்தியையும் ஒழித்திடுவதல்ல, அதற்குப் பதில் அந்த அடிப்படையிடமிருந்து முறைகேடுகளையும் தகாதவற்றையும் இன்ன பிறவற்றையும் களைந்திடல்; பரிவர்த்

தனையையும் பரிவர்த்தனை மதிப்பையும் ஒழித்திடு வதல்ல, அதற்கு மாறாக அதை ''அரசியல் சட்ட வழிப்பட்டதாக'', சர்வப்பொதுவானதாக, பரிபூரண மானதாக, ''நியாயமானதாக'', அலைவுகளும் நெருக்கடி களும் முறைகேடுகளும் இல்லாததாக ஆக்குதல்—இது தான் புரூதோனின் கருத்து.

புரூதோன் எப்படி குட்டி பூர்ஷ்வா பிரிவினராக இருந் தாரோ, அவரது தத்துவம் எப்படிப் பரிவர்த்தனையை யும் பண்ட உற்பத்தியையும் பரிபூரண இனவகையாக்கி அவற்றைக் குறையற்ற நிறைவாக உயர்த்தி வைக் கிறதோ, அதே போல ''கலாசார-தேசிய இனத் தன் னாட்சி'' என்னும் தத்துவமும் வேலைத்திட்டமும் குட்டி பூர்ஷ்வா தன்மையை உடையவையாக இருக்கின்றன. ஏனென்றால் இவை பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தைப் பரி பூரண இனவகையாக்கி, அதைக் குறையற்ற நிறைவாக உயர்த்தி வைக்கின்றன, வன்முறையையும் அநியாயத் தையும் இன்ன பிறவற்றையும் அதனிடமிருந்து களைந்து விடுகின்றன.

தேசியவாதம் எவ்வளவுதான் ''நியாயமான'', ''பரி சுத்தமான'', நயமான, நாகரிக வகைப்பட்டதாக இருப் பினும், அதனுடன் மார்க்சியத்தை இணக்கமுடையதாக்க முடியாது. எல்லா வகையான தேசியவாதத்துக்கும் பதி லாக மார்க்சியம் சர்வதேசியவாதத்தை முன்வைக்கிறது; எல்லா தேசிய இனங்களும் உயர்நிலை ஒற்றுமையில் ஒன்றிணைவதை முன்வைக்கிறது—இந்த ஒற்றுமை ஒவ்வொரு மைல் ரயில்பாதை போடப்படுவதையும் தொடர்ந்து, ஒவ்வொரு சர்வதேச டிரஸ்டும் உருவா வதைத் தொடர்ந்து, ஒவ்வொரு தொழிலாளர் சங்கம் நிறுவப்படுவதையும் தொடர்ந்து (தொழிலாளர் சங்க மானது அதன் பொருளாதாரச் செயல்களிலும் மற்றும் அதன் கருத்துகளிலும் நோக்கங்களிலும் சர்வதேசியத் தன்மை வாய்ந்தது) நம் கண்ணெதிரே வளர்ந்து வருகிறது.

தேசிய இனம் என்கிற கோட்பாடு பூர்ஷ்வா சமூகத் தில் வரலாற்று வழியில் தவிர்க்க முடியாதது. இந்த சமூகத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு மார்க்சிய மானது,தேசிய இன இயக்கங்கள் வரலாற்று வழியில் நியாய முடையவை என்பதை முழு அளவுக்கு அங்கீகரிக்கிறது.

ஆனால் இந்த அங்கீகாரம் தேசியவாதத்துக்கான ஆதரவு விளக்கமாக ஆகி விடாதிருக்கும் பொருட்டு, இந்த இயக்கங்களில் முற்போக்கான அம்சமாக இருப்பதற்கு மட்டுமானதாக இந்த அங்கீகாரம் கண்டிப்பான முறையில் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும்—அப்போதுதான் பாட்டாளி வர்க்க உணர்வு பூர்ஷ்வா சித்தாந்தத்தால் மழுக்கடிக்கப்படுவதற்கு இந்த அங்கீகாரம் இட்டுச் செல்லாதிருக்கும்.

பிரபுத்துவ உறக்க நிலையிலிருந்து மக்கள் பெருந்திரளினர் துயிலெழுதலும், எல்லா விதமான தேசிய இன ஒடுக்குமுறையையும் எதிர்த்து, மக்களது அரசுரிமைக்காக, தேசிய இனத்தின் அரசுரிமைக்காக அவர்கள் போராடுவதும் முற்போக்கானவை ஆகும். எனவே தேசிய இனப் பிரச்சினையின் எல்லாக் கூறுகளிலும் மிகவும் வைராக்கியமான, கிஞ்சித்தும் முரணற்ற ஜனநாயகத்துக்காகப் பாடுபடுவது மார்க்சியவாதியின் கட்டாயமான கடமையாகும். இந்தப் பணி பிரதானமாக எதிர்மறையானது. ஆனால் தேசியவாதத்துக்கு ஆதரவளிப்பதில் பாட்டாளி வர்க்கம் இதற்கு மேல் செல்வது சாத்தியமன்று; ஏனென்றால் இதற்கு மேல் முதலாளி வர்க்கத்தின் ''நேர்முகச்'' செயற்பாடு, தேசியவாதத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கான முயற்சி ஆரம்பமாகி விடுகிறது.

பிரபுத்துவ ஆதிக்கம் அனைத்தையும், தேசிய இன ஒடுக்குமுறை அனைத்தையும், எந்த ஒரு தேசிய ஜனத்துக்கோ எந்த ஒரு மொழிக்கோ உள்ள எல்லாத் தனியுரிமைகளையும் ஒழித்துக் கட்டுவதென்பது ஜனநாயகச் சக்தி என்ற முறையில் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு உள்ள கட்டாயமான கடமையாகும், பாட்டாளிகளது வர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களுக்கு நிச்சயமாக உகந்ததாகும்—தேசிய இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமான பூசல்கள் இவ் வர்க்கப் போராட்டத்தை மழுக்கடிப்பவை, தடுத்து மட்டுப்படுத்துகிறவை. ஆனால் பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்துக்கு ஆதரவளிப்பதில் கண்டிப்பான இந்த வரம்புகளுக்கு—வரலாற்று வழியில் அமைந்த இந்தத் திட்டவட்டமான எல்லைகளுக்கு—அப்பால் செல்வது, பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குத் துரோகம் புரிந்து முதலாளி வர்க்கத்தின் பக்கம் சேர்ந்து கொள்வதாகி விடும். இங்கு எல்லை வரம்பு

இருக்கிறது, பல சந்தர்ப்பங்களிலும் இது மிக மெல்லியதாக இருக்கக் கூடியது—புந்து, உக்ரேனிய தேசியவாத சோஷலிஸ்டுகள் இதனை அறவே மறந்து விடுகிறார்கள்.

எந்த விதமான தேசிய இன ஒடுக்குமுறையையும் எதிர்த்துப் போராடுதல்—இது அவசியம் செய்யப்பட வேண்டிய காரியம். எந்த விதமான தேசிய இன வளர்ச்சிக்காகவும், பொதுவாகத் ''தேசிய இனக் கலாசாரத்துக்காகவும்'' போராடுதல்—இதை ஒருபோதும் செய்யலாகாது. முதலாளித்துவ சமூகத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியானது உலகெங்கும் நமக்கு முதிர்ச்சியடையாத தேசிய இன இயக்கங்களுக்கு உதாரணங்களையும், பல சிறிய இனங்களிலிருந்து பெரிய தேசிய இனங்கள் உருவாவதற்கு, அல்லது சிறியனவற்றில் சிலவற்றுக்குப் பாதகமாக இவை உருவாவதற்கு உதாரணங்களையும், மற்றும் தேசிய இனங்கள் ஒன்றுகலத்தலுக்கு உதாரணங்களையும் அளிக்கிறது. பொதுப்பட தேசிய இனத்தின் வளர்ச்சி—இது பூர்ஷ்வா தேசியவாதத்தின் கோட்பாடாகும். எனவேதான் பூர்ஷ்வா தேசியவாதம் தனித்தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்கிறது; எனவேதான் தேசிய இனப் பூசல்கள் ஓயாமல் நடைபெறுகின்றன. ஆனால் பாட்டாளி வர்க்கம் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் தேசிய இன வளர்ச்சிக்கும் ஆதரவாக நிற்கத் தயாராக இல்லை என்பது மட்டுமல்ல; இதற்கு மாறாக இம்மாதிரியான பிரமைகளுக்கு எதிராக மக்கள் பெருந்திரளினரை எச்சரிக்கிறது; முதலாளித்துவப் புழக்கத்திற்கு முழு அளவு சுதந்திரம் வேண்டுமென்பதை ஆதரிக்கிறது; வன்முறை அல்லது தனியுரிமைகளின் அடிப்படையில் அமைந்ததைத் தவிர்த்து, தேசிய இனங்களது ஏனைய எல்லா விதமான ஒன்றுகலத்தலையும் வரவேற்கிறது.

''நியாயமான முறையில்'' வரம்பிடப்பட்ட குறிப்பிட்ட அரங்குக்குள் தேசியவாதத்தை உறுதி பெறச் செய்தல், தேசியவாதத்தை ''அரசியல் சட்ட வழிப்பட்டதாக'' ஆக்குதல், எல்லா தேசிய இனங்களும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று விலகிப் பிரிந்திருத்தலை விசேஷ அரசு நிறுவனத்தின் மூலம் உறுதியாக்கி கெட்டி பெறச் செய்தல் ஆகிய இவைதான் கலாசார-தேசிய இனத் தன்

னாட்சியின் சித்தாந்த அடிப்படையும் உள்ளடக்கமும் ஆகும். இந்தக் கருத்து முழுக்க முழுக்க பூர்ஷ்வா தன்மை வாய்ந்தது, முழுக்க முழுக்கத் தவறானது. எவ்விதத்தி லும் தேசியவாதம் நிலைநாட்டப்படுதலைப் பாட்டாளி வர்க்கம் ஆதரிக்க முடியாது, இதற்கு மாறாக தேசிய இன வேறுபாடுகளைக் குறையச் செய்து தேசிய இனப் பிரிவினைச் சுவர்களை அகற்ற உதவுகிறவை யாவற்றை யும், தேசிய இனங்களுக்கு இடையிலான பந்தங்களை மேலும் மேலும் நெருக்கம் பெறச் செய்கிறவை அல்லது தேசிய இனங்களை மேலும் மேலும் இணைய வைப்பவை யாவற்றையும் அது ஆதரிக்கிறது. இவ்வாறின்றி வேறு விதமாகச் செயல்படுதல், பிற்போக்கான தேசியவாத அற்பர்களின் பக்கம் சென்று விடுவதையே குறிக்கும்.

ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் புரூன் நகரில் கூடிய அவர்களது காங்கிரசில் (1899) கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சித் திட்டம் குறித்து விவாதித்த போது, அந்தத் திட்டம் குறித்து தத்துவார்த்த மதிப்பீடு செய் வதில் அனேகமாக அவர்கள் கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆயினும் அந்தத் திட்டத்துக்கு எதிராகப் பின்வரும் இரு வாதங்கள் முன்வைக்கப்பட்டது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்: 1) சமயக் குருமார்களது அதிகாரம் வலுவடைவதற்கே அது வழிகோலும்; 2) ''இனவெறியை நீடித்து நிலைக்கச் செய்வதும், ஒவ்வொரு சிறு கம்யூனிலும் ஒவ்வொரு சிறு கோஷ்டியிலும் இனவெறியைப் புகுத்திடுவதும்தான் அதன் விளைவாக இருக்கும்'' (புரூன் காங்கிரசின் அதி கார பூர்வமான குறிப்பேடுகள், ஜெர்மன் மொழியில், பக்கம் 92, ருஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு யூத தேசியவாதக் கட்சியான ''சேர்ப்''பால்[11] வெளியிடப்பட்டுள்ளது).

''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' என்பது—அந்தப் பதத் தின் வழக்கமான அர்த்தத்தில், அதாவது பள்ளிகளும் இன்ன பிறவும்—தற்போது உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் சமயக் குருமார்கள், பூர்ஷ்வா இனவெறியர்கள் ஆகியோரது ஆதிக்க வலிமை வாய்ந்த செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருக் கிறது. புந்துக்காரர்கள் ''கலாசார-தேசிய இனத்'' தன் னாட்சியை ஆதரித்து வாதாடுகையில், தேசிய இனங்கள் நிறுவப்படுவதானது அவற்றுள் நடைபெறும் வர்க்கப் போராட்டத்தை அதற்குப் புறம்பான தாக்கங்கள்

எவற்றாலும் களங்கமுறாமல் தூய்மையாக இருக்கச் செய்யும் என்று கூறுகிறார்கள்—இது நகைக்கத் தக்க குதர்க்க வாதமே ஆகும். எந்த முதலாளித்துவ சமூகத்திலும் பிரதானமாக பொருளாதார, முதன்முதலில் அரசியல் துறையில்தான் முனைப்பான வர்க்கப் போராட்டம் நடைபெறுகின்றது. இதனிடமிருந்து பள்ளிகளின் துறையைப் பிரித்து வைப்பதானது, முதலாவதாக, அபத்தமான அளவுக்குக் கற்பனாவாதமாகும், ஏனென்றால் பள்ளிகள் (பொதுவாக ''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' எப்படியோ அதே போல) பொருளாதாரத்திலிருந்தும் அரசியலிலிருந்தும் பிரிக்கப்பட முடியாதவை. இரண்டாவதாக, முதலாளித்துவ நாட்டில் பொருளாதார, அரசியல் வாழ்க்கைதான் அசட்டுத்தனமான, காலம் கடந்து விட்டவையான தேசிய இனத் தடை மதில்களையும் தப்பெண்ணங்களையும் தகர்த்து நொறுக்கப்படுவதை ஒவ்வொரு தருணத்திலும் அவசியமாக்குகிறது; ஆனால் பள்ளிகளையும் இவற்றை ஒத்த பிறவற்றையும் பிரித்து வேறுபடுத்துவதானது ''தூயச்'' சமயக் குருமார்களது அதிகாரத்தையும் ''தூய'' பூர்ஷ்வா இனவெறியையும் நீடித்து நிலைக்கவும் கடுமையாக்கவும் பலப்படுத்தவும்தான் செய்யும்.

பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த முதலாளிகளும் கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளில் உட்கார்ந்து முழு அளவுக்கு ஒன்றுகலக்கின்றனர். பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் ஆலைகளில் ஒன்று சேர்ந்து வேலை செய்கிறார்கள். மெய்யாகவே முனைப்புக்குரிய ஆழ்ந்த அரசியல் பிரச்சினைகள் யாவற்றிலும் வர்க்கங்களின் அடிப்படையில் தரப்புகள் உருவாகின்றனவே அன்றி, தேசிய இனங்களின் அடிப்படையில் அல்ல. பள்ளிகளையும் இன்ன பிறவற்றையும் பற்றிய விவகாரங்களை ''அரசு அதிகாரத்தின் வரம்புகளிலிருந்து விலக்கி'', தேசிய இனங்களுக்கு மாற்றிடுவதானது, தேசிய இனங்களை இணைத்திடும் பொருளாதாரத்திலிருந்து சமூக வாழ்வில் யாவற்றையும் விட அதிக அளவுக்கு சித்தாந்தத் துறை என்பதாகச் சொல்லத் தக்கதை, ''தூய'' தேசிய இனக் கலாசாரம்—அல்லது சமயக் குருமார்களது அதிகாரத்தின், இனவெறியின் தேசிய இனப் பயிர்—வேறு எங்கேயும் விட எளிதாக வளரும் துறையை பிரித்து

விலக்குவதற்கான முயற்சியையே குறிப்பதாகும்.

''நிலவரைக்கு உட்படாத'' (வாழும் நிலப்பரப்புக்கு உட்படாத, அந்தந்த தேசிய இனம் வாழுகிற நிலப் பரப்புடன் சம்பந்தப்படாத) அல்லது ''கலாசார-தேசிய இனத்'' தன்னாட்சித் திட்டம் என்பதன் நிறைவேற்றம் நடைமுறையில்] குறிப்பது ஒன்றே ஒன்றுதான்: பள்ளிக் கூட விவகாரங்கள் தேசிய இன வாரியாகப் பிரிக்கப்படுதல் தான், அதாவது பள்ளிக்கூட விவகாரங்களில் தேசிய இனப் பிரிவுகள் புகுத்தப்படுதல்தான். பிரபலமான புந்துத் திட்டத்தின் இந்த மெய்யான உட்பொருள் குறித்து போதிய அளவு யோசித்துப் பார்த்தால், சோஷலிசத் துக்காக நடைபெறும் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத் தின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து வேண்டாம், ஜனநாயகத் தின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து கூட இத்திட்டம் எப்படி முழுக்க முழுக்கப் பிற்போக்கானது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு விடலாம்.

பள்ளிக்கூடங்களை ''தேசிய இன மயமாக்குதலுக்கு'' ஒரேயொரு உதாரணத்தையும் ஒரேயொரு திட்டத்தை யும் கொடுத்தோமானால், சாரப் பொருள் கண்கூடாகி விடும். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் வட மாநிலங்கள், தென் மாநிலங்கள் என்பதான பிரிவினை வாழ்க்கையின் எல்லா துறைகளிலும் இது நாள் வரை நடப்பில் இருந்து வரும் ஒன்றாகும். வட மாநிலங்கள் சுதந்திர மரபுகளை யும் அடிமை உடைமையாளர்களுக்கு எதிரான போராட்ட மரபுகளையும் அதிகம் பெற்றுள்ளவை. தென் மாநிலங் கள் அடிமையுடைமை மரபுகளையும் நீக்ரோ மக் களை வேட்டையாடுவதன் மீதமிச்சங்களையும் அதிகம் பெற்றுள்ளவை—இங்கே நீக்ரோக்கள் பொருளாதார ஒடுக்குமுறைக்கு உட்படுத்தப்பட்டுக் கலாசாரத்தில் பிற் பட்ட நிலையில் உள்ளனர் (எழுத்தறியாதோரின் சதவீதம் நீக்ரோ மக்களிடம் 44, வெள்ளையரிடம் 6), இப்படி இன்னும் பலவற்றையும் குறிப்பிடலாம். வட மாநிலங் களில் நீக்ரோ குழந்தைகள் வெள்ளையர் குழந்தைகள் செல்லும் அதே பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் செல்கிறார்கள். தென் மாநிலங்களில் நீக்ரோ குழந்தைகளுக்குத் தனியே ''தேசிய இன'' அல்லது வர்ண இன—எப்படியும் கொள்ள லாம்—பள்ளிக்கூடங்கள் உள்ளன. பள்ளிக்கூட விவ

காரங்கள் ''தேசிய இன மயம்'' ஆக்கப்படுதலுக்கு இது தான் ஒரேயொரு உதாரணம் என்பதாகத் தெரிகிறது.

பேய்லிஸ் வழக்கைப்[12] போன்ற சம்பவங்கள் இது வரை சாத்தியமாக இருந்துவரும் நாடு ஒன்று கிழக்கு ஐரோப்பாவில் உள்ளது—இங்கே யூதர்கள் நீக்ரோ மக்களைக் காட்டிலும் மோசமான நிலையில் புரிஷ்கேவிச்சுகளால் இருத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். யூதர்களது பள்ளிக்கூடங்களை தேசிய இன மயமாக்கிடும் திட்டம் ஒன்று இந்நாட்டில் அண்மையில் அமைச்சரகத்தால் தீட்டப் பட்டு வந்தது. நல்ல வேளையாக இந்தப் பிற்போக்கான கற்பனை ஆஸ்திரியக் குட்டி முதலாளித்துவப் பகுதியோரின் கற்பனையைப் போல் அதே மாதிரி சிறிதளவுக்குத்தான் நடைமுறை சாத்தியமாகலாம். ஆஸ்திரியக் குட்டி முதலாளித்துவப் பகுதியோர் முரணற்ற ஜனநாயகத்தை அமுலாக்கவோ தேசிய இனப் பூசல்களுக்கு முடிவு கட்டவோ முடியும் என்பதில் நம்பிக்கை இழந்தோராகி, பள்ளிக்கூடங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் தேசிய இனங்கள் சண்டைக்கு நிற்காதவாறு செய்யும் பொருட்டு பள்ளிக்கூட விவகாரங்களில் அவற்றுக்குத் தனியடைப்புகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்... ஆனால் அதன்படி ஒரு ''தேசிய இனக் கலாசாரம்'' இன்னொன்றுக்கு எதிராக நிரந்தரமாகச் சண்டைக்கு நிற்பதற்காக தேசிய இனங்கள் தம்மை ''வகுத்தமைத்துக்'' கொண்டுள்ளன.

ஆஸ்திரியாவில் கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சிக் கருத்தானது பெருமளவுக்கு இலக்கியக் கற்பனையாகவே இருந்துள்ளது. ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கூட இதனைக் கருத்துக்குரியதாகக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் ருஷ்யாவில் இது யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகள் யாவற்றின் வேலைத்திட்டங்களிலும் மற்றும் பற்பல தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த சில அற்பர்களுடைய சந்தர்ப்பவாதக் கூறுகளது வேலைத்திட்டங்களிலும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது, உதாரணமாக புந்துக்காரர்களையும் காக்கசசில் உள்ள கட்சிக் கலைப்புவாதிகளையும்[13] இடதுசாரி நரோத்னிக்குப் போக்குடைய ருஷ்யாவின் தேசிய இனக் கட்சிகளது மாநாட்டையும் சொல்லலாம். (இந்த மாநாடு —இடைக்குறிப்பாக இதனை எடுத்துரைக்கிறோம்— 1907இல் நடைபெற்றது; ருஷ்ய சோஷலிஸ்டு-புரட்சியா

ளர்கள்,[14] போலிஷ் சமூக-தேசபக்தர்கள், பி. எஸ். பி.[15] ஆகியோர் வாக்களிக்காமல் விலகியிருக்க இம்மாநாட்டில் தீர்மானம் ஏற்கப்பட்டது. தேசிய இன வேலைத் திட்டத்தின் துறையில் கோட்பாடு குறித்த முக்கியப் பிரச்சினையில் தமது போக்கினைத் தெரிவிப்பதற்காக சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களும் பி. எஸ். பி.யினரும் வாக்களிக்காமல் விலகியிருப்பதானது, அவர்களது தனிப் பண்புக்குரிய ஒரு துல்லியமான முறையாகும்!)

ஆஸ்திரியாவில் ''கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியின்'' தலைமைத் தத்துவக்கர்த்தாவாகிய ஓட்டோ பௌவர் தானே, இந்த வேலைத்திட்டம் யூதர்களுக்குச் சாத்தியமானதல்ல என்று நிரூபிப்பதற்காகத் தமது புத்தகத்தில் ஒரு தனி அத்தியாயத்தை ஒதுக்கினார். ஆனால் ருஷ்யாவில் யூதர்களிடையேதான் எல்லா பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளாலும்—அவற்றின் எதிரொலியாகிய புந்தாலும்—இந்த வேலைத்திட்டம் ஏற்கப்பட்டிருக்கிறது.* இது

---

* யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகள் யாவும் ''கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியை'' ஏற்றுக் கொண்டு விட்டன என்ற உண்மையை புந்துக்காரர்கள் ஆவேசமாக அடிக்கடி மறுக்கிறார்கள், இது புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே. உண்மையில் புந்து ஆற்றி வரும் பாத்திரத்தை இது அப்பட்டமாக அம்பலப்படுத்துகிறது. புந்துக்காரரான திரு. மானின் லூச் பத்திரிகையில்[16] தமது மறுப்பைத் திரும்பவும் சொல்ல முயன்ற போது, என். ஸ்கோப் அவரை பூரணமாக அம்பலப்படுத்தினார் (ஆதாரம்: பிரோஸ்வெஷேனியெ,[17] இதழ் 3). ஆனால் என். ஸ்கோப், ''எல்லா யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளோடும் கோஷ்டிகளோடும் சேர்ந்து புந்துக்காரர்கள் நீண்ட காலமாக கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சியை ஆதரித்து வந்துள்ளனர்'' என்று கூறுவதை பிரோஸ்வெஷேனியெவிலிருந்து (இதழ் 3, பக்கம் 78) திரு. லேவ் யுர்க்கேவிச் மேற்கோளாக த்ஸ்வினில் (1913, இதழ்கள் 7—8, பக்கம் 92) எடுத்துரைக்கும் போது, ''புந்துக்காரர்கள்'' என்னும் சொல்லை விட்டுவிட்டு, ''கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி'' என்னும் சொற்களை ''தேசிய இன உரிமைகள்'' என்கிற சொற்களாக மாற்றிக் கூறி இந்த வாக்கியத்தைத் திரித்துப் புரட்டுவதைப் பார்க்கையில், கைகளை உயர்த்தி வியப்புறுவதைத் தவிர ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை!! திரு. லேவ் யுர்க்கேவிச் ஒரு தேசியவாதி மட்டுமல்ல, சமூக-ஜனநாயகவாதிகளது வரலாற்றையும் அவர்களது வேலைத்திட்டத்தையும் பற்றிய

காட்டுவது என்ன? பௌவரின் கண்டுபிடிப்பு எவ்வளவு அபத்தமானது என்பதை பிறிதொரு அரசின் அரசியல் நடைமுறை மூலம் வரலாறு அம்பலப்படுத்தியுள்ளதைத் தான் இது காட்டுகிறது—ருஷ்ய பெர்ன்ஷ்டைனியர்கள் (ஸ்துருவே, துகான்-பரனோவ்ஸ்கி, பெர்தியாயெவ் மற்றும் இவர்களது கூட்டாளிகள்) மார்க்சியத்திலிருந்து மிதவாதத்துக்கு அவர்கள் அதிவேகமாகப் பரிணாம மாற்றமடைந்ததன் மூலம் ஜெர்மன் பெர்ன்ஷ்டைனியத்தின்[18] மெய்யான சித்தாந்த உள்ளடக்கத்தை எப்படி அம்பலப் படுத்திக் காட்டினார்களோ, அதே போல ஆகும்.

ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளும் சரி, ருஷ்யாவின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளும் சரி ''கலாசார-தேசிய இனத்'' தன்னாட்சியைத் தமது வேலைத்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் மிகவும் பிற்பட்ட ஒரு நாட்டில் யூத பூர்ஷ்வாக் கட்சிகளும் சோஷலிஸ்டு என்பதாகக் கூறிக் கொள்ளும் பல குட்டி முதலாளித்துவ கோஷ்டிகளும், தொழிலாளி வர்க்கத்திடம் பூர்ஷ்வா தேசியவாதக் கருத்துக்களை நயமான வடிவில் பரப்பும் பொருட்டு இதனை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. இந்த உண்மை தன்னைத் தானே தெளிவாகவே விளக்கிக் கொள்கிறது.

தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய ஆஸ்திரிய வேலைத் திட்டத்தை நாம் குறிப்பிட்டதால், புந்துக்காரர்களால் அடிக்கடி திரித்துப் புரட்டப்படும் ஓர் உண்மையை நாம் திரும்பவும் வலியுறுத்திக் கூறியாக வேண்டும். புரூன் காங்கிரசில் ''கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சிக்கான'' தூய வேலைத்திட்டம் ஒன்று முன்வைக்கப்பட்டது. இது தெற்கு ஸ்லாவிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளது வேலைத் திட்டம். இதன் பிரிவு 2 கூறுவதாவது: ''ஆஸ்திரியாவில் வாழுகிற ஒவ்வொரு தேசிய இனமும், அதன் உறுப்பினர்

விவகாரங்களில் வியக்கத்தக்க அறிவிலி மட்டுமல்ல, புந்து ஆதாயமடைய வேண்டுமென்று மேற்கோள்களை நேரடியாகவே பொய்யாகத் திரித்துக் கூறுகிறவரும் ஆவார். புந்து விவகாரங்களும் திருவாளர்கள் யுர்க்கேவிச்சுகளின் விவகாரங்களும் படுமோசமான நிலையில்தான் இருக்க வேண்டும்!

கள் வசிக்கும் நிலப்பரப்பைக் கருதாமலே, ஒரு தன்னாட்சிக் குழுமமாக அமைந்து தனது தேசிய இன (மொழி, கலாசார) விவகாரங்கள் யாவற்றையும் முற்றிலும் சுயேச்சையாக நிர்வகித்துக் கொள்கிறது.'' கிரிஸ்டனால் மட்டுமின்றி, செல்வாக்கு வாய்ந்த எல்லென்போகெனாலும் இந்த வேலைத்திட்டம் ஆதரிக்கப்பட்டது. ஆனால் இது வாபஸ் வாங்கப்பட்டது, ஒரு வாக்கு கூட இதற்காக அளிக்கப்படவில்லை. நிலவரைக்கு உட்பட்ட வேலைத் திட்டம் ஒன்று, அதாவது ''தேசிய இனத்தின் உறுப்பினர்கள் வசிக்கும் நிலப்பரப்பைக் கருதாமலே'' தேசிய இனக் குழுமங்கள் எவற்றையும் தோற்றுவிக்காத ஒன்று, ஏற்கப்பட்டது.

ஏற்கப்பட்ட இந்த வேலைத்திட்டத்தின் பிரிவு 3 கூறுவதாவது: ''ஒரே தேசிய இனத்தின் சுயநிர்வாகப் பிராந்தியங்கள் ஒரு தேசிய இன ஐக்கியக் கூட்டிணைவை எல்லாமாகச் சேர்ந்து அமைத்திடுகின்றன. இந்தக் கூட்டிணைவு தனது தேசிய இன விவகாரங்களை முழு அளவுக்குத் தன்னாட்சி அடிப்படையில் நிர்வகிக்கும்.'' (ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்: பிரோஸ்வெஷேனியெ, 1913, இதழ் 4, பக்கம் 28.)[19] இந்தச் சமரச வேலைத்திட்டமும் தவறானது என்பது தெளிவு. ஓர் உதாரணம் இதனை எடுத்துக்காட்டும். சராத்தவ் மாநிலத்திலுள்ள ஜெர்மன் குடியேற்ற கம்யூனும், ரீகா அல்லது லோட்ஸின் ஜெர்மன் தொழிலாளர் சுற்றுப்புறமும், பீட்டர்ஸ்பர்க்குக்கு அருகிலுள்ள ஜெர்மன் குடியிருப்பும், இன்ன பிறவும் ருஷ்யாவிலுள்ள ஜெர்மானியர்களது''ஒரு தேசிய இன ஐக்கியக் கூட்டிணைவாக'' அமையலாம். சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் குறிப்பிட்ட ஓர் அரசில் எந்த தேசிய இனத்தையும் சேர்ந்த கழகங்களும் அடங்கலாக எந்த வகைப்பட்ட கூட்டிணைவையும் நிறுவிக் கொள்வதற்கான சுதந்திரத்தை எவ்விதத்திலும் மறுக்கவில்லை என்ற போதிலும், அவர்கள் மேற்கூறிய மாதிரி ஒன்று அமைய வேண்டுமெனக் கோருவதோ, அம்மாதிரியான ஒரு கூட்டிணைவை நிலைநாட்டுவதோ முடியாத காரியம் என்பது வெளிப்படை. ருஷ்யாவில் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பல்வேறு வர்க்கங்களையும் சேர்ந்தோராக இருக்கும் ஜெர்மானியரையும் இன்ன பிறரையும் அரசுச் சட்டத்தின் மூலம் தனியொரு ஜெர்

மன் தேசிய இனக் கூட்டிணைவில் தனித்துப் பிரிந்திருக்கும்படி செய்வது சமயக் குருமார்கள், பூர்ஷ்வாக்கள், குட்டி முதலாளித்துவ அற்பர்கள் போன்ற எவரும் மேற்கொள்ளக் கூடிய காரியமாக இருக்கலாம்—ஆனால் அது சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் செய்யக் கூடிய காரியமன்று.

5. தேசிய இனங்களின் சமத்துவமும் தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரின் உரிமைகளும்

ருஷ்யாவில் சந்தர்ப்பவாதிகள் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறித்து விவாதிக்கையில் ஆஸ்திரியாவை எடுத்துக் காட்டாகக் குறிப்பிடுவது மிகவும் பரவலாக அவர்கள் கைக்கொள்ளும் ஓர் உபாயமாகும். ஸேவெர்னயா பிராவ்தாவில் வெளியான எனது கட்டுரையை* (பிரோஸ்வெஷேனியெ, இதழ் 10, பக்கங்கள் 96—98) சந்தர்ப்பவாதிகள் தாக்கியுள்ளனர் (திரு. செம்கோவ்ஸ்கி நோவயா ரபோச்சயா கஸேட்டாவிலும்,[20] திரு. லீப்மன் ஸைட்டிலும்). பொதுவாக முதலாளித்துவ உலகில் சாத்தியமாயிருக்கும் அளவுக்கும் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண வேண்டுமாயின் அதற்குள்ள வழி ஒன்றே ஒன்றுதான், முரணற்ற ஜனநாயகமே அவ்வழி என்று நான் அந்தக் கட்டுரையில் வலியுறுத்தினேன். இதற்கு நிரூபணமாக ஏனைய பலவற்றுக்கும் இடையே சுவிட்சர்லாந்தைக் குறிப்பிட்டேன்.

மேற்கூறிய இரு சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கும் இது பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் இதை மறுப்பதற்கு அல்லது இதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்துக் கூறுவதற்கு முயலுகிறார்கள். சுவிட்சர்லாந்து விதிவிலக்காகுமென காவுத்ஸ்கி கூறினார் தெரியுமா என்கிறார்கள். சுவிட்சர்லாந்து தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த முறையில் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அரசதிகார அமைப்பும், தனிச் சிறப்புள்ள வரலாறும், தனிச் சிறப்புள்ள புவியியல் நிலைமைகளும், வெவ்வேறு மொழிகள் பேசும் மக்களின் அதிவிசேஷப் பரப்பீடும், இன்ன பிறவும் கொண்டது என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள்.

---

* இதே புத்தகம், பக்கங்கள் 10—15.—ப-ர்.

இவை யாவும் பிரச்சினையைத் தட்டிக் கழிப்பதற்கான முயற்சிகளே அன்றி வேறல்ல. மெய்தான், சுவிட்சர்லாந்து ஒற்றை தேசிய இன அரசல்ல என்பதால் அது விதிவிலக்குதான். ஆனால் ஆஸ்திரியாவும் ருஷ்யாவுங்கூட விதிவிலக்கானவையே(அல்லது,காவுத்ஸ்கி மேலும் கூறுவது போல், பிற்பட்டவையே). சுவிட்சர்லாந்தை அதன் தனிச் சிறப்பான, அதிவிசேஷமான வரலாற்று நிலைமைகளும் சமூக நிலைமைகளும்தான் பெருவாரியான அதன் ஐரோப்பிய அண்டை நாடுகளைக் காட்டிலும் அதிக ஜனநாயகம் வாய்ந்ததாகும்படி உறுதி செய்தன.

ஆனால் எதை முன்மாதிரியாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று பேசுகிற போது, இவற்றுக்கு எல்லாம் இங்கு என்ன சம்பந்தம்? அனைத்து உலகிலும் இன்று இருந்து வரும் நிலைமைகளில் எந்த ஒரு நிறுவனத்தையும் முரணற்ற ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அமைத்துக் கொண்டுள்ள நாடுகள் விதிவிலக்கானவையே. இந்த உண்மை நமது வேலைத்திட்டத்தில் எல்லா நிறுவனங்களிலும் முரணற்ற ஜனநாயகத்துக்காக நிற்பதிலிருந்து நம்மைத் தடுக்கவா செய்கிறது?

சுவிட்சர்லாந்தின் தனி இயல்புகள் அதன் வரலாற்றிலும் அதன் புவியியல் நிலைமைகளிலும் பிற நிலைமைகளிலும் காணக் கிடக்கின்றன. ருஷ்யாவின் தனி இயல்புகளாக அமைந்தவை, பூர்ஷ்வாப் புரட்சிகளின் சகாப்தத்தில் இதுகாறும் கண்டறியப்படாத அளவுக்கு அதன் பாட்டாளி வர்க்கம் பலம் படைத்ததாக இருப்பதும், பொதுவாக இந்நாடு பயங்கரமான அளவுக்குப் பிற்பட்ட நிலையில் இருப்பதும் ஆகும். ருஷ்யாவின் இந்தப் பிற்பட்ட நிலையானது, அசாதாரண வேகத்தில் வைராக்கியமாக முன்னேற வேண்டும் என்பதை எதார்த்தப் புற நோக்கில் அத்தியாவசியமானதாக்குகிறது, இப்படி முன்னேறாவிடில் எல்லா விதமான சீர்கேடுகளும் தோல்விகளுமே ஏற்படுமென அச்சுறுத்துகிறது.

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து நாம் தேசிய இன வேலைத்திட்டத்தை வகுத்து அமைத்து வருகிறோம். முன்மாதிரியாகக் கொள்வதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களை அல்லாமல், மோசமானவற்றையா சிபாரிசு செய்ய முடியும்?

எப்படியும், முதலாளித்துவத்தில் தேசிய இன அமைதி சாதிக்கப்பட்டிருப்பது (பொதுவாக அது சாதிக்கப்படக் கூடிய அளவுக்கு), முரணற்ற ஜனநாயகம் நிலவும் நாடுகளில் மட்டும்தான் என்பது மறுக்க முடியாத, மறுக்கப் படாத உண்மை அல்லவா?

இது மறுக்க முடியாத உண்மையாதலால், சுவிட்சர்லாந்துக்குப் பதில் ஆஸ்திரியாவைச் சந்தர்ப்பவாதிகள் விடாப்பிடியாகச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசுவதானது, முழுக்க முழுக்க காடேட்டுகளுக்கு உரிய ஓர் உபாயமே அன்றி வேறல்ல — ஏனென்றால் ஐரோப்பிய அரசியலமைப்புகளில் சிறந்தவற்றை அல்லாமல் மோசமானவற்றையே காடேட்டுகள்[21] எப்போதும் காப்பியடிப்பவர்கள்.

சுவிட்சர்லாந்தில் மூன்று ஆட்சி மொழிகள் உள்ளன. ஆனால் பொது மக்கள் வாக்கெடுப்புக்குச் சமர்ப்பிக்கப் படும் மசோதாக்கள் ஐந்து மொழிகளில்—அதாவது மூன்று ஆட்சி மொழிகளை அன்னியில் இரு ''ரோமன்'' திசைமொழிகளிலும் — அச்சிடப்படுகின்றன. 1900ஆம் ஆண்டு மக்கள் கணக்கின்படி சுவிட்சர்லாந்தில் வசிக்கும் 33,15,443 பேரில் 38,651 பேர்தான், அதாவது ஒரு சதவீதத்துக்குச் சற்றே அதிகமானோர்தான், இவ்விரு மொழி வழக்குகளைப் பேசுவோர். சேனையில் பொறுப் புரிமை பெற்றோரும் பெறாதோருமான எல்லா அதிகாரிகளும் ''படையாட்களுடன் அவர்களது தாய் மொழியில் பேசுவதற்கு முழுச் சுதந்திரம் பெற்றிருக்கிறார்கள்.'' கிராவுபுந்தன், வால்லிஸ் பிரதேசங்களில் (ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு லட்சத்துக்குச் சற்றே அதிகமான மக்களே வசிக்கிறார்கள்) இவ்விரு மொழி வழக்குகளுக்கும் முழு நிறைச் சமத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.*

கேள்வி இதுதான்: முன்னேறிய ஒரு நாட்டின் இந்த சமீப அனுபவத்தை நாம் பிரசாரம் செய்து ஆதரித்து நிற்க வேண்டுமா? அல்லது ஆஸ்திரியர்களிடமிருந்து ''நிலவரைக்கு உட்படாத தன்னாட்சி'' என்பதைப் போன்ற கற்பனையைக் கடன் வாங்க வேண்டுமா? பிந்தி

* ஆதாரம்: René Henry, *La Suisse et la question des langues*, Bern, 1907. [ரெனே அன்ரி, சுவிட்சர்லாந்தும் மொழிப் பிரச்சினையும், பெர்ன், 1907.—ப-ர்.]

யது இதுவரை உலகில் எவ்விடத்திலும் அமுலாக்கப் படாதது, ஆஸ்திரியர்களாலுங்கூட இதுவரை ஏற்கப் படாதது.

இந்தக் கற்பனைப் பிரசாரம், பள்ளிக்கூட விவ காரங்களைத் தேசிய இன வாரியாகத் தனித் தனியே பாகுபாடு செய்வதற்கான பிரசாரமாகும், அதாவது நேரடியாகவே தீங்கிழைக்கக் கூடிய பிரசாரமாகும். ஆனால் சுவிட்சர்லாந்தின் அனுபவம் நிரூபிப்பது என்ன வென்றால், மிக அதிக அளவிலான (ஒப்புநோக்கில்) தேசிய இன அமைதியானது அரசு முழுமையிலும் முரணற்ற (திரும்பவும் ஒப்புநோக்கில்) ஜனநாயகம் நிலவும் போது தான் நடைமுறையில் சாத்தியமாகிறது, சாதிக்கவும்படுகிறது.

''சுவிட்சர்லாந்தில், கிழக்கு ஐரோப்பிய அர்த்தத்தில் தேசிய இனப் பிரச்சினை ஏதும் இல்லை'' என்று இப்பிரச் சினையை ஆராய்ந்துள்ளோர் கூறுகிறார்கள். ''இந்தத் தொடரே (தேசிய இனப் பிரச்சினை) இங்கு யாரும் கேட்டிராத ஒன்று... தேசிய இனங்களுக்கு இடையிலான போராட்டத்தை சுவிட்சர்லாந்து நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே, *1797—1803*ஆம் ஆண்டுகளிலேயே விட் டொழித்து விட்டது.''*

நிலப்பிரபுத்துவத்திலிருந்து முதலாளித்துவத்துக்கு மாறிச் செல்லுகையில் எழும் பிரச்சினைகளுக்கு மிகவும் ஜனநாயககரமான தீர்வு காண்பதற்கு வழி வகுத்திட்ட மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் சகாப்தமானது தேசிய இனப் பிரச்சினைக்குப் போகிற போக்கில், தற்செய லாகத் ''தீர்வு காண்பதில்'' வெற்றியடைந்தது என்பதுதான் இதற்கு அர்த்தம்.

இரண்டு லட்சம் மக்கள் தொகையில் நாற்பது ஆயிரம் பேர் இரு மொழி வழக்குகள் பேசுவோராக இருந்து தமது பகுதியில் மொழிகளது முழுநிறைச் சமத்துவம் வேண்டுமெனக் கோரும் ருஷ்ய மாவட்டத்துக்கோ, மாவட்டத்தில் ஒரு பகுதிக்கோ கூட ''முற்றிலும் சுவிட் சர்லாந்துக்கு மட்டுமே உரிய'' இந்தத் தீர்வு பொருந் தாது என்று வலியுறுத்த திருவாளர்கள் செம்கோவ்ஸ்கி

* ஆதாரம்: Ed. Blocher, *Die Nationalitäten in der Schweiz*, Brl., *1910*. [எட். புளோஹர், சுவிட்சர்லாந்தின் தேசிய இனங்கள், பெர்லின், *1910*.—ப-ர்.]

மேலும், நாடு தழுவிய அளவிலான எந்தச் சட்டத்திலும், விசேஷப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் அல்லது கூடுதலான பாடங்களுக்காக விசேஷ ஆசிரியர்களை நியமிக்கவும் இன்ன பிறவற்றுக்கும் உரிமை பெறுவதற்காக தேசிய இனச் சிறுபான்மை எவ்வளவு பெரிதாக இருக்க வேண்டுமென்று வரையறை செய்வது சாத்தியமன்று.

இவ்வாறன்றி சமத்துவத்தை நிலைநாட்டும் நாடு தழுவிய அளவிலான சட்டத்தை விவரமாக அமைத்திடவும், விசேஷ விதிமுறைகள் மூலமும் பிராந்திய அவைகள், நகரங்கள், மாவட்டங்கள், கிராம கம்யூன்கள் முதலானவற்றின் தீர்மானங்கள் மூலமும் வளர்த்துச் செல்லவும் முடியும்.

6. மையப்படுத்தலும் தன்னாட்சியும்

திரு. லீப்மன் தனது மறுப்புரையில் எழுதுகிறார்:

''நமது லித்துவேனியா, பால்டிக் மாநிலம், போலந்து, வலீனியா, தெற்கு ருஷ்யா முதலானவற்றை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்—எங்கும் கலப்பட மக்கள் தொகை இருக்கக் காண்பீர்கள்; தேசிய இனச் சிறுபான்மை பெரிதாயிராத நகரம் ஒன்றுகூட இங்கு இல்லை. அதிகாரம் எவ்வளவுதான் பரவலாக்கப்பட்ட போதிலும், பற்பல இடங்களில் (முக்கியமாக நகர கம்யூன்களில்) பற்பல தேசிய இனங்களும் சேர்ந்து வாழ்வதை எப்போதுமே காணலாம். தேசிய இனச் சிறுபான்மையைத் தேசிய இனப் பெரும்பான்மைக்குக் கீழ்ப்படச் செய்தல் ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்ததுதான். ஆனால் இத்தகைய கூட்டாட்சி அரசு அமைப்பையும் சுவிஸ் கூட்டாட்சி அரசில் இருக்கக் கூடிய அதிகபட்ச அதிகாரப் பரவலையும் வி. இ. எதிர்ப்பவர் என்பது நமக்குத் தெரியும். எதற்காக சுவிட்சர்லாந்தை அவர் எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடுகிறார்? என்பதுதான் கேள்வி.''

சுவிட்சர்லாந்தை எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடுவதில் எனது நோக்கம் என்னவென்பதை ஏற்கெனவே நான் விளக்கிக் கூறியிருக்கிறேன். தேசிய இனச் சிறுபான்மையோரது உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் பிரச்சினைக்கு, சமத்துவமெனும் கோட்பாட்டிலிருந்து விலகாத முரணற்ற ஜனநாயக அரசில் நாடு தழுவிய அளவிலான சட்டத்தை இயற்றிச் செயல்படுத்துவதன் மூலம் மட்டுமே தீர்வு

காண முடியும் என்பதையும் விளக்கினேன். ஆனால் மேற் கூறிய வாசகத்தில் திரு. லீப்மன், மார்க்சிய தேசிய இன வேலைத்திட்டத்துக்கு எதிராக மிக அதிகமாக எடுத் தாளப்படுகிற (மிகத் தவறான) வாதங்களில் (அல்லது அவநம்பிக்கை வாய்ந்த குறிப்புகளில்)—வழக்கமாகக் கூறப்பட்டு வருவதால் இவற்றைப் பரிசீலிப்பது பொருத்த மாக இருக்கும்—இன்னும் ஒன்றை அப்படியே திருப்பிச் சொல்கிறார்.

கூட்டரசையும் அதிகாரப் பரவலையும் மார்க்சிய வாதிகள் நிச்சயமாக எதிர்ப்பவர்கள்தான்; இதற்குக் கார ணம் எளிமையானது, முதலாளித்துவம் அதன் வளர்ச் சிக்கு சாத்தியமான அளவுக்கு மிகப் பெரிதாகவும் மிகுந்த மையத்துவம் வாய்ந்ததாகவும் அமைந்த அரசுகள் வேண்டுமெனக் கோருகிறது என்பதே இந்தக் காரணம். ஏனைய நிலைமைகள் ஒரே மாதிரியாக இருக்கையில், அரசானது அதிகம் பெரிதாக இருக்க வேண்டுமென்பதே உணர்வு படைத்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நிலையாகும். இது எப்போதும் மத்தியகாலப் பிரத்தியேகத் தன்மையை எதிர்த்துப் போராடும். முதலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிரான பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டம் விரிவான அடிப்படை யில் வளர முடியும்படி பெரிதாயுள்ள பிரதேசங்கள் கூடு மான அளவுக்கு மிக நெருங்கிய பொருளாதார இணைப்புப் பெறுவதை எப்போதுமே இவ்வர்க்கம் ஆதரிக்கும்.

உற்பத்திச் சக்திகளது விரிவான அதிவேக வளர்ச்சிக் காக முதலாளித்துவமானது, அரசால் உறுதியாக இணைக்கப் பெற்று ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட பெரும் பிர தேசங்கள் வேண்டுமெனக் கோருகிறது. ஏனென்றால் இவ் வாறு அமைந்த பிரதேசங்களில்தான் முதலாளி வர்க்கமும் அதோடு கூட அதன் தவிர்க்க முடியாத எதிர்முனையான பாட்டாளி வர்க்கமும் சேர்ந்து, பழையவையும் மத்திய காலத்துக்கு உரியவையும் சாதி முறையானவையும் குறு கிய வட்டாரம் சார்ந்தவையும் அற்பச் சிறு தேசிய இனத் தன்மையவையும் சமய வழிப்பட்டவையும் ஏனைய எல்லா வகைப்பட்டவையுமான தடைமதில்களைத் தகர்த் தெறிய முடியும்.

தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை, அதாவது பிரிந்து சென்று சுயேச்சையான தேசிய இன அரசுகள்

அமைத்துக் கொள்வதற்கான உரிமை குறித்து வேறொரு இடத்தில் பரிசீலிப்போம்*. ஆனால் பல்வேறு தேசிய இனங்களும் ஓர் அரசாக இருக்கும் போதும், இருக்கிற வரையிலும் மார்க்சியவாதிகள் எந்த நிலைமைகளிலும் கூட்டரசுக் கோட்பாட்டையோ, அதிகாரப் பரவலையோ ஆதரித்து நிற்க மாட்டார்கள். மையத்துவமடைந்த பெரிய அரசானது மத்தியகால ஒற்றுமையின்மையிலிருந்து அனைத்து உலகின் வருங்கால சோஷலிச ஒற்றுமையை நோக்கி எடுத்துவைக்கப்பட்ட பிரமாண்டமான வரலாற்று வழியான முன்னேற்ற அடியாகும், இம்மாதிரியான அரசின் (முதலாளித்துவத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாதபடி அதனுடன் இணைந்த அரசின்) மூலம் மட்டுமே சோஷலிசத்துக்கான எந்தப் பாதையும் அமைய முடியும்.

ஆனால் மையத்துவத்தை ஆதரித்து நிற்கையில் நாம் முழுக்க முழுக்க ஜனநாயக மையத்துவத்தையே ஆதரித்து நிற்கிறோம் என்பதை மறப்பது மன்னிக்க முடியாததாகும். இது குறித்துப் பொதுவாக எல்லாக் குட்டி முதலாளித்துவ அற்பர்களும், குறிப்பாக தேசியவாதக் குட்டி முதலாளித்துவ அற்பர்களும் (காலஞ்சென்ற திராகமானவும் உட்பட) பிரச்சினையை அப்படிக் குழப்படி செய்திருப்பதால் அதைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காக நாம் திரும்பத் திரும்ப நேரம் செலவிட வேண்டியிருக்கிறது.

ஜனநாயக மையத்துவம் வட்டார சுயாட்சியையும் அதனுடன் விசேஷப் பொருளாதார, சமூக நிலைமைகளையும் வாழும் மக்களது திட்டவட்டமான தேசிய இன இயைபினையும் இன்ன பிறவற்றையும் கொண்ட பிராந்தியங்களுக்குத் தன்னாட்சியையும் மறுக்கவில்லை என்பது மட்டுமல்ல; முன்னதையும் பின்னதையும் அத்தியாவசியமெனக் கூறி இரண்டையும் கோருகிறது. ருஷ்யாவில் மையத்துவத்தை ஓயாமல் கொடுங்கோன்மையுடனும் அதிகார வர்க்க முறையுடனும் போட்டுக் குழப்புகிறார்கள். ருஷ்யாவின் வரலாற்றிலிருந்து இயற்கையாகவே எழும் குழப்படி இது. ஆயினும் மார்க்சியவாதி இதற்குப் பணிவது சிறிதும் மன்னிக்க முடியாததாகும்.

---

* வி. இ. லெனின், தேர்வு நூல்கள், பன்னிரண்டு தொகுதிகளில், மாஸ்கோ, முன்னேற்றப் பதிப்பகம், தொகுதி 3, 1980, பக்கங்கள் 289—387.

ஒரு ஸ்தூலமான உதாரணத்தைக் கொண்டு இதனை எளிதில் விளங்க வைக்கலாம்.

தேசிய இனப் பிரச்சினையும் தன்னாட்சியும்* என்ற நீண்ட கட்டுரையில் ரோஸா லுக்சம்பர்க், ஏனைய பல வினோதமான தவறுகளுடன் கூட (இவை குறித்துப் பின்னால் பார்ப்போம்) தன்னாட்சிக் கோரிக்கையை விதி விலக்காகப் போலந்துக்கு மட்டும் எழுப்பக் கூடியதாகக் கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கும் அதிவினோதத் தவறினையும் புரிகின்றார்.

ஆனால் முதலில் தன்னாட்சிக்கு ' அவர் எப்படி இலக்கணம் கூறுகிறார் என்று பார்ப்போம்.

முதலாளித்துவ சமூகத்தின் முக்கியமான, ஜீவாதாரமான பொருளாதார, அரசியல் பிரச்சினைகள் யாவும் முற்றிலும் அந்தந்த நாடு முழுமைக்குமான மத்திய நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரத்துக்கு உரியவையே அன்றி பிராந்தியங்களின் தன்னாட்சி அவைகளின் அதிகாரத்துக்கு அல்ல என்பதை ரோஸா லுக்சம்பர்க் ஏற்றுக் கொள்கிறார் — மார்க்சியவாதியான அவர் நிச்சயம் இதனை ஏற்றுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டவராக இருக்கிறார். இந்தப் பிரச்சினைகளில் அடங்குகிறவை வருமாறு: சுங்க வரிக் கொள்கை, வாணிபத்தையும் தொழில் துறையையும் பற்றிய சட்ட விவகாரங்கள், போக்குவரத்துக்கும் செய்தித் தொடர்புக்குமான சாதனங்கள் (ரயில் பாதைகள், அஞ்சல், தந்தி, தொலைபேசி முதலானவை), சேனை, வரி விதிப்பு முறை, உரிமையியல்** மற்றும் குற்றவியல் சட்டம், கல்வித் துறைப் பொதுக் கோட்பாடுகள் (உதாரணமாக, சமயச் சார்பு சிறிதும் இல்லாத பள்ளிகளையும் எல்லோருக்குமான கல்வியையும் குறைந்தபட்ச பாடத் திட்டத்தையும் ஜனநாயகமான பள்ளி நிர்வாகத்தையும் இன்ன பிறவற்றையும் பற்றிய சட்டங்கள்), உழைப்புக் காப்புச் சட்டங்கள், அரசியல் சுதந்திரங்கள்

---

* *Przegląd Socjaldemokratyczny,*[23] *Kraków, 1908* மற்றும் 1909.

** தமது கருத்துகளை விளக்கிக் கூறுகையில் ரோஸா லுக்சம்பர்க் விவரங்களில் புகுகின்றார்; உதாரணமாக— மிகவும் நியாயமாகவே—விவாகரத்து விதிகளைக் குறிப்பிடுகிறார் (மேற்கூறிய சஞ்சிகை, இதழ் 12, பக்கம் 162).

(ஒன்றுகூடுவதற்கு உரிமை), இப்படி இன்னும் பல.

தன்னாட்சி சபைகள் — அரசு அனைத்துக்குமான பொதுச் சட்டங்களின் அடிப்படையில்—முற்றிலும் வட்டார, பிராந்திய அல்லது தேசிய இன முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரச்சினைகள் குறித்து அதிகாரம் செலுத்த வேண்டும். இந்தக் கருத்தினை ரோஸா லுக்சம்பர்க் மிகவும் விவரமாக—மிதமிஞ்சிய அளவுக்கு விவரமாக என்று கூட சொல்லலாம்—விரித்துரைத்து, உதாரணமாக, வட்டார முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ரயில் பாதைகளையும் (இதழ் 12, பக்கம் 149) நெடுஞ்சாலைகளையும் (இதழ் 14—15, பக்கம் 376) போடுவதையும் பிறவற்றையும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஏதேனும் ஓர் அளவுக்குக் குறிப்பிடத் தக்க தனித்தன்மை வாய்ந்த பொருளாதார, சமூக இயல்புகளையும் பிரத்தியேகமான தேசிய இன இயைபு கொண்ட மக்களையும் இன்ன பிறவற்றையும் பெற்றிருக்கும் ஒவ்வொரு பிராந்தியத்துக்கும் இம்மாதிரியான தன்னாட்சி வழங்காத, மெய்யாகவே ஜனநாயக ரீதியான இக்கால அரசு ஒன்றை நினைத்தே பார்க்க முடியாது என்பது வெளிப்படை. முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாகிய மையத்துவக் கோட்பாடானது இந்த மாதிரியான (வட்டார, பிராந்திய) தன்னாட்சியால் மீறப்பட்டுவிடவில்லை என்பதோடு, இதற்கு மாறாக இதனால் அந்தக் கோட்பாடு ஜனநாயக வழியில்—அதிகார வர்க்க வழியில் அல்ல — செயல்படுத்தப்படுகிறது. இத்தகைய தன்னாட்சி இருக்காவிடில் முதலாளித்துவம் விரிவாகவும் தங்குதடையின்றியும் விரைவாகவும் வளர்ச்சி பெறுவது சாத்தியமல்ல, அல்லது குறைந்தது இந்த வளர்ச்சி வெகுவாகத் தடுக்கப்பட நேரும். மூலதனம் ஒன்று குவிதலுக்கும் உற்பத்திச் சக்திகள் வளர்வதற்கும் நாடு தழுவிய அளவில் முதலாளி வர்க்கத்தின் ஒற்றுமைக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒற்றுமைக்கும் இந்தத் தன்னாட்சி அனுசரணையாக இருக்கும். ஏனென்றால் முற்றிலும் வட்டாரப் பிரச்சினைகளில் (பிராந்திய, தேசிய இன, இன்ன பிற பிரச்சினைகளில்) அதிகார வர்க்க முறையிலான தலையீடு பொதுவாகப் பொருளாதார, அரசியல் வளர்ச்சிக்கு மிகப் பெரியதொரு முட்டுக்கட்டையாகவும், குறிப்

பாக முனைப்பு வாய்ந்த முக்கியமான அடிப்படை விவகாரங்களில் மையத்துவத்துக்குத் தடங்கலாகவும் இருக்கிறது.

ஆகவே, சிறப்புக்குரிய நமது ரோஸா லுக்சம்பர்க் எழுதுவதைப் படிக்கையில் நகைக்காமல் இருப்பதற்கில்லை—கருத்தார்ந்த பாவனையோடு, ''தூய மார்க்சியத்'' தொடர்களைக் கையாண்டு, தன்னாட்சிக் கோரிக்கையானது போலந்துக்கு மட்டும்தான் பொருத்தமானது, அதுவும் விதிவிலக்காக மட்டும்தான் என்று அவர் நிரூபிக்க முயலுகிறார்! ''குறுகிய பிராந்திய'' பக்தி துளிக்கூட இங்கு இல்லவே இல்லை, ''காரியார்த்தமான'' நோக்கங்கள் மட்டும்தான் உள்ளன... உதாரணமாக லித்துவேனியாவைக் கவனிக்கலாம்.

வில்னா, கோவ்னா, குரோத்னோ, சுவால்கி ஆகிய நான்கு மாநிலங்களை ரோஸா லுக்சம்பர்க் எடுத்துக் கொள்கிறார், லித்துவேனியர்கள் ''பிரதானமாக'' இவற்றில் வசிப்பதாக வாசகர்களையும் (மற்றும் தம்மையும்) நம்ப வைக்கிறார். இந்த மாநிலங்களில் வசிப்போரின் மொத்த எண்ணிக்கையைக் கூட்டிக் கணக்கிட்டு, இவற்றின் மொத்த மக்கள் தொகையில் லித்துவேனியர்களின் சதவீதம் 23ஆக இருக்கக் காண்கிறார். லித்துவேனியர்களோடு ஜ்மூதுகளையும் சேர்த்துக் கொண்டால் மக்கள் தொகையில் அவர்கள் 31 சதவீதமே—மூன்றில் ஒரு பகுதிக்கும் குறைவாகவே—இருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து இயற்கையாகவே பெறப்படுவது என்னவெனில், லித்துவேனியாவுக்குத் தன்னாட்சி என்னும் கருத்து ''தான் தோன்றித்தனமானது, செயற்கையானது'' (இதழ் 10, பக்கம் 807).

அதிகார பூர்வமான நமது ருஷ்யப் புள்ளிவிவரங்களின் குறைபாடுகள் பொதுவாகப் பலருக்கும் தெரிந்தவையே, இந்தக் குறைபாடுகளை அறிந்த வாசகர் ரோஸா லுக்சம்பர்க் புரிந்திடும் தவறினை உடனே கண்டு கொண்டு விடலாம். குரோத்னோ மாநிலத்தில் லித்துவேனியர்கள் 0.2 சதவீதமே, ஒரு சதவீதத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கு மட்டுமே இருக்கிறார்கள்—எதற்காக இந்த மாநிலத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? வில்னா மாநிலம் முழுமையையும் எடுத்துக் கொள்வானேன்? இம்மாநிலத்தின்

திரோக்கி மாவட்டத்தில் லித்துவேனியர்கள் பெரும்பான் மையினராக இருக்கிறார்களே, இந்த மாவட்டத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதா? சுவால்கி மாநிலம் பூராவையும் எடுத்துக்கொண்டு, லித்துவேனியர்களது எண்ணிக்கையை மொத்த மக்கள் தொகையில் 52 சதவீதம் என்பதாக ஏன் குறிக்க வேண்டும்? அந்த மாநிலத்தில் உள்ள லித்துவேனிய மாவட்டங்கள்—அதாவது ஏழில் ஐந்தாக உள்ள இவற்றில்—மக்கள் தொகையில் 72 சதவீதத்தினர் லித்துவேனியர்களாக இருக்கையில், இம்மாவட்டங்களுக்குப் பதில் முழு மாநிலத்தையும் எடுப்பது எதற்காக?

தற்கால முதலாளித்துவத்தின் நிலைமைகளையும் தேவைகளையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு அதே போது, ''தற்காலத்தவையோ'', ''முதலாளித்துவத்தினுடையவையோ'' அல்லாமல், மத்தியகால, பிரபுத்துவ, அரசாங்கத்து-அதிகார வர்க்க ருஷ்ய நிர்வாக பரப்பு எல்லைப் பிரிவினைகளை, அதுவும் அவற்றின் படுமோசமான வடிவில் (மாவட்டங்களுக்குப் பதிலாக மாநிலங்களை) எடுத்து கொள்வது நகைக்கத் தக்கதாகும். இந்தப் பிரிவினைகள் ஒழிக்கப்பட்டு, இவற்றுக்குப் பதில்—அரசாங்கத்தினுடையவை அல்ல, அதிகார வர்க்கத்தினுடையவை அல்ல, மாமூல் முறைகளினுடையவை அல்ல, நிலக்கிழார்களுடையவை அல்ல, சமயக் குருமார்களுடையவை அல்ல,—முதலாளித்துவத்தினுடைய தேவைகளுக்கு மெய்யாகவே உகந்தவாறு அமைந்த மெய்யாகவே ''தற்காலத்து'' எல்லைப் பிரிவினை வகுத்தமைக்கப்படாத வகை ருஷ்யாவில் எவ்விதமான, எந்த அளவுக்கும் கருத்தார்ந்த வட்டாரச் சீர்திருத்தம் குறித்தும் பேச முடியாது, இது தெட்டத்தெளிவானது. மேலும், வட்டாரத்து மக்கள் சாத்தியமான அதிக அளவுக்கு தேசிய இன ஒருமை வாய்ந்தோராக இருப்பது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி முதலாளித்துவத்தின் தற்காலத் தேவைகளில் ஒன்றாகும். ஏனென்றால் தேசிய இன, மொழி ஒருமையானது உள்நாட்டுச் சந்தையை முழு அளவுக்குக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கும் பொருளாதாரப் பரிமாற்றத்தின் முழுச் சுதந்திரத்துக்கும் வகை செய்யும் முக்கியக் காரணக் கூறாகும்.

விபரீதம் என்னவெனில் ரோஸா லுக்சம்பர்க் தெளி

வாகவே செய்யும் இந்தத் தவறினை புந்துக்காரரான மெமெதெம் அப்படியே திருப்பிச் செய்கிறார். இவர் நிரூபிக்க விரும்புவது போலந்தின் பிரத்தியேக இயல்புகள் ''விதிவிலக்கானவை'' என்பதல்ல, தேசிய இன-பிரதேசத் தன்னாட்சிக் கோட்பாடு பொருத்தமானதல்ல என்றுதான் அவர் நிரூபிக்க விரும்புகிறார் (புந்துக்காரர்கள் நிலவரைக்கு உட்படாத தேசிய இனத் தன்னாட்சிக்காக நிற்பவர்கள்!). நமது புந்துக்காரர்களும் கலைப்புவாதிகளும் உலகெங்கும் வெவ்வேறு நாடுகளின், வெவ்வேறு தேசிய இனங்களின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளும் புரிந்திடும் எல்லாத் தவறுகளையும் அவர்களது எல்லாச் சீர்திருத்தவாத ஊசலாட்டங்களையும் சேகரித்து, உலக சமூக-ஜனநாயகத்தில் அவர்கள் காணக் கூடிய படுமோசமானவற்றைத்தான் தமதாக்கிக் கொள்கிறவர்கள். புந்துக்காரர்கள், கலைப்புவாதிகள் ஆகியோரது எழுத்துகளை ஒட்டிச் சேர்த்தால் அது முன்மாதிரியான சமூக-ஜனநாயக நலக் கேட்டின் கண்காட்சியாக அமையும்.

பிராந்தியத் தன்னாட்சி ஒரு பிராந்தியம் அல்லது ''பிரதேசத்துக்கு'' நல்லதுதான், ஆனால் லாத்விய, எஸ்தோனிய அல்லது பிற பரப்புகளுக்கு ஒவ்வாதது, இந்தப் பரப்புகள் ஐந்து லட்சத்திலிருந்து இருபது லட்சம் வரையிலான மக்கள் தொகையும் பரப்பளவில் மாநிலத்துக்குச் சமமாகவும் இருப்பவை என்று மெமெதெம் நமக்குப் போதனை செய்கிறார். "அது தன்னாட்சியாக இராது, சாதாரண ஸ்தல சுயநிர்வாகமாகவே இருக்கும்.... இதற்கு மேல் மெய்யான தன்னாட்சியை நிறுவுவது அவசியமாகும்...'' இந்த ஆசிரியர் மேலும் தொடர்ந்து எழுதுகையில் பழைய மாநிலங்களும் மாவட்டங்களும் ''சிதைக்கப்படுவதைக்'' கண்டிக்கிறார்.*

மத்தியகால, நிலப்பிரபுத்துவ, அரசாங்க நிர்வாக எல்லைப் பிரிவினைகளின் பாதுகாப்பு உண்மையில், தற்கால முதலாளித்துவத்துக்கு வேண்டிய நிலைமைகள் ''சிதைக்கப்படுவதையும்'' முடமாக்கப்படுவதையுமே

---

* வி. மெமெதெம், ''ருஷ்யாவில் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் அறிமுகத்துக்கு ஒரு காணிக்கை'', வேஸ்த்னிக் யெவ்ரோப்பு,[24] 1912, இதழ்கள் 8, 9.

குறிப்பதாகும். இந்தப் பிரிவினைகளின் மனப்பாங்கில் ஊறியவர்களால்தான் ''நிபுணரது ஆய்ந்தறிந்த பாவனையுடன்'' ''ஸ்தல சுயநிர்வாகமும்'' ''தன்னாட்சியும்'' ஒன்றுக்கொன்று எதிராக அமைந்திருப்பது பற்றிய ஊகங்களில் இறங்கி, மாறாத மாமூலின்படி ''தன்னாட்சி'' பெரிய பிராந்தியங்களுக்கும் ஸ்தல சுயநிர்வாகம் சிறு பகுதிகளுக்கும் கையாளப்பட வேண்டுமெனக் கூற முடியும். இந்த அதிகார வர்க்க மாமூல் முறைகள் வேண்டுமென தற்கால முதலாளித்துவம் ஒருபோதும் கோரவில்லை. 5 லட்சம் அல்ல, 50,000 பேரையே கொண்ட தேசிய இனப் பரப்புகள் தன்னாட்சியைக் கைக்கொள்ள ஏன் முடியாது? இப்பரப்புகள் பல்வேறு பரிமாணங்களிலும் உள்ள அண்டைப் பரப்புகளுடன் சேர்ந்து தன்னாட்சிப் ''பிரதேசமாக'' அமைவது பொருளாதார பரிமாற்றத்துக்கு வசதியாகவோ, அவசியமாகவோ இருக்குமாயின் அவை ஏன் இப்படி ஒன்றுபடக் கூடாது? இவை எல்லாம் புந்துக்காரர் மெதெமினுடைய இரகசியங்களாக இருப்பவை.

புரூன் சமூக-ஜனநாயக தேசிய இன வேலைத்திட்டம் முற்றிலும் நிலவரைக்கு உட்பட்ட தேசிய இனத் தன்னாட்சியின் அடிப்படையில் அமைந்தது என்பதைக் குறிப்பிடலாம். ''வரலாற்று முடியாட்சி நிலங்களுக்குப் பதில்'' ''தேசிய இன வழி அமைந்த'' பரப்புகளாக ஆஸ்திரியா பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்று அது முன்மொழிகிறது (புரூன் வேலைத்திட்டத்தின் 2ஆம் பிரிவு). நாங்கள் அந்த அளவுக்குப் போகவில்லை. சுதந்திரமான, விரிவான, மெய்யாகவே தற்காலத்துக்குரிய வாணிப பரிமாற்றத்துக்கு வகை செய்யும் மிகவும் நம்பகமான காரணக் கூறுகளில் ஒன்று ஒருபடித்தான தேசிய இனமாக அமைந்த மக்கள் தொகையாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மார்க்சியவாதி எவரும், உறுதி வாய்ந்த எந்த ஜனநாயகவாதியுங் கூட ஆஸ்திரிய முடியாட்சி நிலங்களையும் ருஷ்யாவின் மாநிலங்களையும் மாவட்டங்களையும் ஆதரித்து நிற்க மாட்டார் என்பதும் (பின்னவை ஆஸ்திரிய முடியாட்சி நிலங்களைப் போல் அவ்வளவு மோசமானவை அல்ல என்றாலும், அவையும் மோசமானவையே), காலம் கடந்தவையான இந்தப் பிரிவினைகள் ஒழிக்கப்பட்டு

அவற்றின் இடத்தில் கூடுமான அளவுக்கு மக்கள் தொகையில் தேசிய இன இயைபுக்கு உகந்தவையான பிரிவினைகள் நிலைநாட்டப்பட வேண்டிய அவசியத்தை மறுக்க மாட்டார் என்பதும் சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லாதவை. முடிவில், எல்லா விதமான தேசிய இன ஒடுக்குமுறையையும் அகற்றும் பொருட்டு, எவ்வளவுதான் சிறியவையாக இருப்பினும், முழு அளவுக்கு ஒருமை வாய்ந்த தேசிய இனத்தோராலான தன்னாட்சிப் பரப்புகளை நிறுவுவதும் மிகமிக முக்கியம் என்பதும் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாதது. இந்த தேசிய இனப் பரப்புகளை நாடெங்கும் அல்லது உலகெங்குங்கூட சிதறி வாழும் அந்தந்த தேசிய இனத்தோரும் தமது ''கவர்ச்சி மையமாகக்'' கொள்ள முடியும், அவற்றுடன் எல்லா வகையான உறவுகளையும் சுதந்திரமான பிணைப்புகளையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியும். இவை எல்லாம் மறுக்க முடியாதவை, முரட்டுப் பிடிவாதம் கொண்ட அதிகார வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தினர் மட்டுமே இவற்றை எதிர்த்து வாதாட முடியும்.

ஆனால் மக்கள் தொகையின் தேசிய இன இயைபு மிகவும் முக்கியமான பொருளாதாரக் காரணக் கூறுகளில் ஒன்று; ஆயினும் ஒரே ஒன்றானது அல்ல, ஏனைய யாவற்றையும் காட்டிலும் முக்கியமானதும் அல்ல. எடுத்துக்காட்டாக, நகரங்கள் முதலாளித்துவத்தில் மிக முக்கியமான பொருளாதாரப் பாத்திரம் ஆற்றுகிறவை. எங்கும்—போலந்திலும் லித்துவேனியாவிலும் உக்ரேனியாவிலும் மாருஷ்யாவிலும் பிற இடங்களிலும்—தேசிய இன இயைபில் கலப்படமான மக்களைக் கொண்டிருப்பது நகரங்களுக்குரிய தனி இயல்பு. நகரங்களை, அவற்றைத் தமது பொருளாதாரக் கவர்ச்சி மையமாகக் கொண்ட கிராமங்களிடமிருந்தும் வட்டாரங்களிலிருந்தும் ''தேசிய இனக்'' காரணத்துக்காக வேண்டி துண்டித்திடுவது அபத்தமானது, இப்படிச் செய்வது சாத்தியமும் அல்ல. எனவே மார்க்சியவாதிகள் ஏனைய யாவற்றையும் ஒதுக்கி விட்டு முற்றிலும் ''தேசிய இனப் பிரதேசக்'' கோட்பாட்டையே அடிப்படையாகக் கொண்ட நிலையை ஏற்கக் கூடாது.

இந்தப் பிரச்சினைக்கு ருஷ்யாவின் மார்க்சியவாதிகளது கடந்த மாநாடு முன்வைத்திருக்கும் தீர்வு ஆஸ்திரியர்களுடையதைக் காட்டிலும் மிகவும் சரியானது.

இந்தப் பிரச்சினை குறித்து இம்மாநாடு முன்வைத்த அடிப்படைக் கருத்து:

"...விரிவான பிராந்தியத் தன்னாட்சிக்கும்" (போலந்துக்கு மட்டுமல்ல, ருஷ்யாவின் எல்லாப் பிராந்தியங்களுக்கும்தான்) "முழு அளவுக்கு ஜனநாயகமான வட்டார சுயநிர்வாகத்துக்கும்... ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். சுயநிர்வாக, தன்னாட்சிப் பிராந்தியங்களின் எல்லைகள்" (தற்போதுள்ள மாநிலங்கள், மாவட்டங்கள் முதலானவற்றின் எல்லைகளால் அல்ல, மாறாக) "வட்டாரங்களில் வசிப்போராலேயே அவர்களது பொருளாதார, அன்றாட வாழ்க்கை நிலைமைகள், மக்கள் தொகையின் தேசிய இன இயைபு, இன்ன பிறவற்றின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்."

வசிக்கும் மக்களது தேசிய இன இயைபானது இங்கே ஏனைய நிலைமைகளுக்கு (முதலாவதாக பொருளாதாரம், பிறகு அன்றாட வாழ்க்கை, இன்ன பிறவற்றுக்கு) சரிசமமான நிலையில் அமர்த்தப்படுகிறது—அரசாங்க அதிகார வர்க்க, பிற்பட்ட ஆசிய நிலையின் தேவைகளை அல்ல, தற்கால முதலாளித்துவத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வல்ல புதிய எல்லைகளை நிர்ணயிப்பதற்கு இந்நிலைமைகள் அடிப்படையாக அமைய வேண்டும். அந்தந்த வட்டாரத்தையும் சேர்ந்த மக்களால் மட்டுமே இந்த நிலைமைகளை முழு அளவுக்குத் துல்லியமாக "மதிப்பிட" முடியும். அந்த மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில் அரசின் மைய நாடாளுமன்றமானது தன்னாட்சிப் பிராந்தியங்களின் எல்லைகளையும் தன்னாட்சி அவைகளது அதிகார வரம்புகளையும் நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

* * *

தேசிய இனங்களது சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய பிரச்சினை குறித்து இனி நாம் பரிசீலித்தாக வேண்டும். இந்தப் பிரச்சினை குறித்து எல்லா தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த சந்தர்ப்பவாதிகளின் முழுக் கலப்பும்—கலைப்புவாதி செம்கோவ்ஸ்கி, புந்துக்காரர் லீப்மன், உக்ரேனிய தேசியவாத சோஷலிஸ்டு லேவ் யுர்க்கேவிச்—ரோஸா லுக்சம்பர்க்கின் தவறுகளை "வெகுவாகப்

பரப்புவதற்காக'' முனைந்து வேலை செய்கிறார்கள். இந்த முழுக் ''கலப்பாலும்'' அடியோடு குழப்படி செய்யப் பட்டிருக்கும் இந்தப் பிரச்சினையை நமது அடுத்த கட்டுரையில் பார்ப்போம்.[25]

1913 அக்டோபர்-டிசம்பரில் எழுதப்பட்டது	நூல் திரட்டு, தொகுதி *24*, பக்கங்கள் *113—150*

பதிப்பாளர் குறிப்புகள்

[1] ஸேவெர்னயா பிராவ்தா (*''வடக்கத்திய உண்மை''*)—*போல்ஷிவிக்குகளின் சட்டபூர்வமான தினசரிச் செய்தித்தாளான ''பிராவ்தாவின்'' பெயர்களில் ஒன்று; இந்தப் பெயரில் அது 1913 ஆகஸ்ட் 1 முதல் செப்டெம்பர் 7 வரை வெளியிடப்பட்டது.—9.*

[2] *Zeit (''காலம்'')—''புந்துவின்'' வெளியீடான வாரப் பத்திரிகை (குறிப்பு 7ஐப் பார்க்க); டிசம்பர் 1912 முதல் மே 1914 வரை ஹிப்ரு மொழியில் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.—10.*

[3] த்ஸ்வின் (*''மணி'')—ஒரு சட்டபூர்வமான, தேசியவாத மாதப் பத்திரிகை; மென்ஷிவிசப் போக்குடையது. இது உக்ரேனிய மொழியில் கீவ் நகரில் ஜனவரி 1913 முதல் 1914ன் நடுப்பகுதி வரை வெளியிடப்பட்டது.—10.*

[4] கறுப்பு நூற்றுவர்—*கொடூர வலதுசாரிப் பிற்போக்குவாதிகள் மற்றும் ரவுடிக் கும்பல்களைச் சேர்ந்தவர்கள், புரட்சி இயக்கத்துக்கு எதிராகப் போராடுவதற்காக ஜாரிஸப் போலீசினால் இவை அமைக்கப்பட்டன.—10.*

[5] ரூஸ்கொயெ ஸ்லோவொ (*''ருஷ்யச் சொல்'')—பூர்ஷ்வா மிதவாத போக்குள்ள தினசரிச் செய்தித்தாள். 1895 முதல் மாஸ்கோவில் வெளிவந்தது, 1917 நவம்பரில் மூடப்பட்டது.—10.*

[6] ஸேம்ஸ்துவோ—*ஜாராட்சி ருஷ்யாவின் மத்தியப் பிராந்தியங்களில் பிரபுவம்சத்தினர் தலைமையில் 1864ல்*

அமுலாக்கப்பட்ட ஸ்தல சுயநிர்வாகம். ஸேம்ஸ்துவோக்களின் அதிகார எல்லை தூய ஸ்தலப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்குள் (மருத்துவமனைகள் கட்டுதல், சாலைகள் அமைத்தல், புள்ளிவிவரங்களைத் தொகுத்தல், இன்ஷூரென்ஸ் முதலியன) வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. அவற்றின் செயல்கள் கவர்னர்கள் மற்றும் உள்துறை அமைச்சரகத்தின் கண்காணிப்பில் நடந்தன. அரசாங்கத்துக்குப் பிடிக்காத தீர்மானங்களை கவர்னர்களும் உள்துறை அமைச்சரகமும் தடை செய்ய முடிந்தது.—14.

7 **புந்துக்காரர்**—''புந்து'' என்னும் சங்கத்தின் உறுப்பினர். ''புந்து'' (''லித்துவேனியா, போலந்து, ருஷ்யா ஆகிய இடங்களில் அகில யூதத் தொழிலாளர் லீக்'') 1897இல் நிறுவப்பட்டது. ருஷ்யாவின் மேற்குப் பிராந்தியங்களில் வாழும் யூதக் கைத்தொழிலாளர்களைப் பிரதானமாகக் கொண்டதொரு சங்கம் இது. ''புந்து'' ருஷ்யாவின் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் தேசிய வாதம் மற்றும் கலைப்புவாதத் தன்மையை உடையது.

1917ல் அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்குப் பிறகு முதலாளித்துவ-நிலவுடைமை எதிர்புரட்சிச் சக்திகளுடன் சேர்ந்து''புந்து''த் தலைவர்கள் சோவியத் ஆட்சியை எதிர்த்து போராடினார்கள். மார்ச் 1921ல் ''புந்து'' தானாகவே கலைந்து விட்டது.—16.

8 **''கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி''**—தேசிய இன பிரச்சினையில் சந்தர்ப்பவாதச் செயல்திட்டம், சென்ற நூற்றாண்டின் 90க்களில் ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகளான ஓ. பௌவர், கா. ரென்னெர் இருவராலும் முன்வைக்கப்பட்டது. தனியாகப் பிரிவது வரை சுயநிர்ணய உரிமை தேசிய இனங்களுக்கு உண்டு என்பதை இந்தச் செயல்திட்டம் நிராகரித்தது. இதன் சாராம்சம் வருமாறு: ஒரு நாட்டில் உள்ள ஒரே தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், நாட்டின் எந்தப் பகுதியில் அவர்கள் வாழ்ந்தாலும் சரியே, தன்னாட்சி உரிமை கொண்ட தேசிய இன யூனியனாக அமைவார்கள். பள்ளிக்கூட விவகாரத்தையும் (வெவ்வேறு தேசிய இனத்தினரின் குழந்தைகளுக்குத் தனித்தனிப் பள்ளிகள்)

பிற கல்வி, கலாசாரத் துறைகளையும் அரசு அதன் நிர்வாகத்தில் முழுமையாக ஒப்படைக்கும். இந்தச் செயல்திட்டம் அமுலாக்கப்பட்டிருந்தால், ஒவ்வொரு தேசிய இனக் குழுவுக்கு உள்ளும் மதகுருமார்கள் மற்றும் பிற்போக்கு தேசிய இன சித்தாந்தத்தின் செல்வாக்கு வலுப்பட அது வகை செய்திருக்கும்; தேசிய இன அடையாளப்படி தொழிலாளிகளின் பிரிவைத் தீவிரப்படுத்தி, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஒழுங்கமைப்பைக் கடினமானதாக ஆக்கியிருக்கும்.—22.

9 குடியிருப்பு எல்லை—ஜாரிஸ ருஷ்யாவில் சில பிரதேசங்கள்; யூதர்கள் இவற்றில் மட்டுமே நிரந்தரமாக வசிக்க அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.—25.

10 சதவீத நியமங்கள்—ஜாரிஸ ருஷ்யாவில் யூதர்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதத்தினர் தாம் அரசாங்க ஊழியத்திலும், அரசாங்கம் நடத்திய செகன்டரி, உயர்ப் பள்ளி நிலையங்களிலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர்.—25.

11 "சேர்ப்" (யூத சோஷலிஸ்ட் தொழிலாளர் கட்சி)—1906இல் நிறுவப்பட்ட ஒரு குட்டி பூர்ஷ்வா தேசியவாத ஸ்தாபனம். இக்கட்சியின் செயல்திட்டத்தில் அடிப்படையான கோரிக்கை: யூதர்களுக்கு தேசிய இனத் தன்னாட்சி—நிலவரைக்கு உட்படாத யூதப் பாராளுமன்றங்களை (சேய்ம்களை) அமைப்பது; ருஷ்யாவில் வாழும் யூதர்களின் அரசியல் அமைப்பு பற்றிய பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் உரிமை இப்பாராளுமன்றங்களுக்கு இருக்க வேண்டும். அரசியலில் இக்கட்சி சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்களுக்கு மிகவும் நெருக்கமானது; அவர்களுடன் சேர்ந்து இக்கட்சி ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சிக்கெதிராகப் போராட்டம் நடத்தியது.—37.

12 பேய்லிஸ் வழக்கு—ஆத்திரமூட்டுவதற்கென்று 1913ல் கீவ் நகரில் ஜாரிஸ அரசாங்கத்தினால் ஜோடனைச் செய்து நடத்தப்பட்ட ஒரு நீதிமன்ற வழக்கு. மதச் சடங்கு காரணமாக ஒரு கிறிஸ்துவப் பையனை பேய்லிஸ் என்ற ஒரு யூதர் கொன்று விட்டதாகப் பொய்க்

குற்றம் சாட்டப்பட்டது. நாட்டில் அப்பொழுது வளர்ந்து கொண்டிருந்த புரட்சி இயக்கத்திலிருந்து பொது மக்களின் கவனத்தைத் திருப்பி, யூத வெறுப் புணர்ச்சியைக் கிளறி விட்டு, யூதப் படுகொலை சம்ப வங்களை நடத்துவதுதான் ஜாரிஸ அரசாங்கம் இந்த வழக்கை அரங்கேற்றியதன் நோக்கம். இந்த விசாரணை மக்களிடையில் பெருஞ்சீற்றத்தைக் கிளப்பியது; சில நகரங்களில் இதை ஆட்சேபித்துத் தொழிலாளர்கள் ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தினர்; பேய்லிஸ் குற்ற வாளியல்ல என்று நீதிமன்றத்தால் விடுதலை செய்யப் பட்டார்.—40.

13 கலைப்புவாதிகள்—*1905-1907*ஆம் ஆண்டுகளின் புரட்சி தோல்வியுற்ற பின் மென்ஷிவிக்குகள் மத்தியில் பரவி யிருந்த சந்தர்ப்பவாதப் போக்கின் ஆதரவாளர்கள். சட்டத்துக்குப் புறம்பான புரட்சிகரத் தொழிலாளர் கட்சியைக் கலைத்துவிட வேண்டுமென்று கலைப்பு வாதிகள் கோரினர். ஜாரிஸத்துக்கெதிரான தங்களது புரட்சிகரப் போராட்டத்தை நிறுத்திவிடும்படி அவர் கள் தொழிலாளர்களைக் கேட்டுக் கொண்டனர். ஜாரிஸ அரசாங்கத்தினால் அனுமதிக்கப்படும் சட்ட பூர்வமான நடவடிக்கைகளில் மட்டுமே ஈடுபடும் சந்தர்ப்பவாத நோக்குள்ள கட்சி ஒன்றை அவர்கள் நிறுவத் திட்டமிட்டார்கள். இக்கலைப்புவாதிகள் புரட்சி யின் துரோகிகள் என்று லெனினும் போல்ஷிவிக்குகளும் விடாமல் அம்பலப்படுத்தினார்கள். தொழிலாளர் கள் மத்தியில் கலைப்புவாதிகளுக்கு வெற்றி கிட்ட வில்லை. ஜனவரி *1912*இல் பிராகில் நடத்தப்பட்ட ரு.ச.ஜ. தொ. கட்சியின் மகாநாட்டில் கலைப்புவாதி கள் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள்.—40.

14 சோஷலிஸ்டு-புரட்சியாளர்கள் — *1901* இறுதியில் *1902* ஆரம்பத்தில் ருஷ்யாவில் தோன்றிய குட்டி பூர்ஷ் வாக் கட்சி. விவசாயிகளின் ஜனநாயக கோரிக்கை களை, நிலச்சுவான்தார்களிடமிருந்து நிலத்தைப் பிடுங்க வேண்டும் என்ற வேட்கையை முதலில் பிரதி

பலித்த இவர்கள் பின்னால் பூர்ஷ்வா மிதவாத நிலைகளுக்கு மாறினர், அக்டோபர் சோஷலிசப் புரட்சிக்கு (1917) பின் வெளிப்படையாக எதிர்ப்புரட்சிக் கட்சியாயினர்.

இவர்களுடைய உலகக் கண்ணோட்டம் கதம்பமயமானது, இவர்கள் சமுதாய வளர்ச்சியின் நியதிகளைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை, பாட்டாளிகளின் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை மறுத்தனர், விமர்சன ரீதியில் சிந்தித்த தனிநபர்களை மனித விதியை நிர்ணயம் செய்பவர்களாக உயர்த்திக் காட்டினர், மக்கள் திரளினரை அலட்சியப்படுத்தினர், பெரிதும் ஸ்திரமற்று செயல்பட்டனர், அரசியலில் அதிசாகசத்தை பின்பற்றினர்.—41.

15 **பி.எஸ்.பி. (போலிஷ் சோஷலிஸ்ட் கட்சி)**—*ஒரு சீர்திருத்தவாத தேசியவாதக் கட்சி; 1892இல் நிறுவப்பட்டது.*

1906இல் பி.எஸ்.பி. ''இடதுசாரி'' பி.எஸ்.பி. என்றும் தேசியவெறி ''வலதுசாரி'' பி.எஸ். பி. என்றும் இரண்டாயிற்று.

''வலதுசாரி'' பி. எஸ்.பி. முதல் உலக யுத்தத்தின் பொழுதும் (1914-1918) அதன் பிறகும் தனது குறுகிய தேசியவெறிக் கொள்கையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தது.—41.

16 **லூச் (''ஒளிக்கதிர்'')** — *மென்ஷிவிக்-கலைப்புவாதிகளால் நடத்தப்பட்ட, சட்டபூர்வமான தினசரி; 1912 செப்டெம்பர் முதல் 1913 ஜூலை வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளிவந்தது; ''பூர்ஷ்வாப் பணக்கார நண்பர்களின் பணத்தைக் கொண்டு'' (லெனின்) அது நடைபெற்றது.—41.*

17 **பிரோஸ்வெஷேனியெ** *(''அறிவொளி'') — ஒரு சட்டபூர்வமான போல்ஷிவிக் சித்தாந்த மாத சஞ்சிகை; 1911 டிசம்பர் முதல் 1914 ஜூன் வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளிவந்தது.—41.*

18 **பெர்ன்ஷ்டைனியம்**—*ஜெர்மன், சர்வதேச சமூக-ஜனநாயகவாதத்தில் மார்க்சியத்துக்கு விரோதமான ஒரு*

போக்கு. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஜெர்மனியில் தோன்றியது. ஜெர்மன் சமூக-ஜன நாயகக் கட்சியில் திருத்தல்வாத சித்தாந்தியாகிய எடுவார்ட் பெர்ன்ஷ்டைன் என்பவரின் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது.

1896—1898இல் பெர்ன்ஷ்டைன் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதத்தின் சித்தாந்த வெளியீடான Die Neue Zeit ("புதிய காலம்") என்ற சஞ்சிகையில் பல கட்டுரைகளை எழுதினார். புரட்சிகர மார்க்சியத்தின் தத்துவ, பொருளாதார, அரசியல் அடிப்படைகளை மறுபரிசீலனைக்கு உள்ளாக்கவும் வர்க்க முரண்பாடுகளின் சமரசம், வர்க்கங்களுக்கிடையே ஒத்துழைப்பு என்ற பூர்ஷ்வா சித்தாந்தங்களை அவற்றின் இடத்தில் செயல்படுத்தவும் அவர் "விமர்சன சுதந்திரம்" என்ற பெயரில் முயன்றார். ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத்தின் வலதுசாரிகளும் மற்ற நாடுகளின் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சிகளைச் சேர்ந்த சந்தர்ப்பவாதிகளும் பெர்ன்ஷ்டைன் கருத்துகளை ஆதரித்தனர்.—42.

19 *லெனின் இங்கே குறிப்பிடுவது ஸ்டாலின் எழுதிய "மார்க்சியமும் தேசிய இனப் பிரச்சினையும்" என்னும் கட்டுரை. சட்டபூர்வமான போல்ஷிவிக் சஞ்சிகை "பிரோஸ்வெஷேனியெ", 1913க்கான இதழ்கள் 3, 4, 5ல் "தேசிய இனப் பிரச்சினையும் சமூக-ஜனநாயகவாதமும்" என்ற தலைப்புடன் இது வெளியாயிற்று. ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் புரூன் காங்கிரசில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசிய இனச் செயல்திட்டத்தின் உரைமூலம் இதன் நான்காவது அத்தியாயத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.—43.*

20 ஸேவெர்னயா பிராவ்தா—*குறிப்பு 1ஐப் பார்க்க.*

பிரோஸ்வெஷேனியெ—*குறிப்பு 17ஐப் பார்க்க.*

நோவயா ரபோச்சயா கஸேட்டா *("புதிய தொழிலாளர் செய்தித்தாள்")—ஆகஸ்ட் 1913 முதல் மென்ஷிவிக் கலைப்புவாதிகளால் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் பதிப்பிக்கப்பட்ட தினசரிச் செய்தித்தாள். 30 ஜனவரி (12 பிப்ரவரி) 1914 முதல் அதற்குப் பதிலாக*

''ஸேவெர்னயா ரபோச்சயா கஸேட்டா'', பின்பு ''நாஷா ரபோச்சயா கஸேட்டா'' வெளிவந்தன. ''புதிய கலைப்புவாதிகளின் செய்தித்தாள்'' என்று லெனின் இதை அடிக்கடி குறிப்பிடுவார்.

Zeit—குறிப்பு 2ஐப் பார்க்க—44.

21 காடேட்டுகள்—அரசியல் சட்ட-ஜனநாயகவாதக் கட்சியின் உறுப்பினர்கள்; அக்டோபர் 1905இல் நிறுவப்பட்ட அது ருஷ்ய மிதவாத முடியாட்சிவாத பூர்ஷ்வாக்களின் பிரதான கட்சியாக இருந்தது. உழைக்கும் மக்களை ஏமாற்றுவதற்காக ''மக்கள் சுதந்திரக் கட்சி'' என்று தங்களுக்குப் பகட்டுப் பெயரிட்டுக் கொண்ட அவர்கள் சட்டரீதியான முடியாட்சியைக் கோருவதற்கு மேல் செல்லவில்லை. அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியின் வெற்றிக்குப் பிறகு எல்லாப் புரட்சி எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளிலும் அன்னியத் தலையீட்டாளர்களின் படையெடுப்புக்களிலும் காடேட்டுகள் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள்.—46.

22 1913 செப்டெம்பர் 23—அக்டோபர் 1இல் கிராக்கவ் அருகே பரோனினோவில் கட்சித் தொண்டர்களுடன் நடந்த ருஷ்ய சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சி மத்திய கமிட்டி கூட்டத்தை லெனின் குறிப்பிடுகிறார். தலைமறைவு நோக்கங்களுக்காக இது ''ஆகஸ்டு'' (''கோடை'') கூட்டம் எனப்பட்டது. இங்கே குறிப்பிடப்படும் தேசியப் பிரச்சினை சம்பந்தமான தீர்மானத்தை லெனின் எழுதினார்.—50.

23 Przegląd Socjaldemokratyczny (''சமூக-ஜனநாயக ரெவியூ'')—போலிஷ் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளால் ரோஸா லுக்சம்பர்க்கின் நெருங்கிய ஒத்துழைப்புடன் கிராக்கவில் 1902 முதல் 1904 வரையும், 1908 முதல் 1910 வரையும் பதிப்பிக்கப்பட்ட ஒரு சஞ்சிகை.—55.

24 வேஸ்த்னிக் யெவ்ரோப்பு (''ஐரோப்பிய தூதன்'')—பூர்ஷ்வா மிதவாதப் போக்குள்ள வரலாற்று, அரசியல், இலக்கிய மாத சஞ்சிகை. 1866 முதல் 1918 வரை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் வெளிவந்தது.

மார்க்சியவாதிகளுக்கு எதிரான கட்டுரைகள் இதில் பிரசுரிக்கப்பட்டன.—59.

25 இங்கே லெனின் தான் யோசித்து வைத்திருந்த ''தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை'' என்பதை குறிப்பிடுகிறார். 1914 பிப்ரவரி—மேயில் எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரை ஏப்ரல்—ஜூனில் ''பிரோஸ்வெஷேனியெ'' சஞ்சிகையில் 4, 5, 6 இதழ்களில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.—63.

புரட்சிக்குப் பிறகு நாடு துறந்தவர்.—25, 30.

பிளெஹானவ், கியோர்கி வலென்தீனவிச் *(1856—1918)—ருஷ்ய, சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் பிரபல பிரமுகர். ருஷ்யாவில் மார்க்சியத்தை முதன் முதலில் பிரசாரம் செய்தார். ரு.ச.ஜ.தொ. கட்சியின் 2ஆவது காங்கிரசுக்கு (1903) பிறகு சந்தர்ப்ப வாதிகளுடன் சமரசம் செய்து கொண்டு மென்ஷிவிக்குகளுடன் சேர்ந்தார். அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்கு எதிராக இருந்தார். எனினும் சோவியத் ஆட்சிக்கு எதிரான போராட்டத்தில் பங்கு கொள்ளவில்லை.[1] பிளெஹானவின் தத்துவஞான படைப்புகளையும் ருஷ்யாவில் மார்க்சியத்தைப் பரப்புவதில் அவர் ஆற்றிய பங்கையும் உயர்வாக மதிப்பிட்ட லெனின் அதே நேரத்தில் மார்க்சியத்திலிருந்து விலகியதற்காகவும் அரசியல் நடவடிக்கையில் இழைத்த பெரும் தவறுகளுக்காகவும் பிளெஹானவை கடுமையாக விமர்சித்தார்.—31.*

புரிஷ்கேவிச், விளாதீமிர் மித்ரபானவிச் *(1870—1920)—பெரும் ருஷ்ய நிலப்பிரபு, முடியரசுவாதி, 1905—1907ஆம் ஆண்டுகளில் புரட்சிகர இயக்கத்தை எதிர்த்த கறுப்பு நூற்றுவர்களின் ஸ்தாபனங்களை நிறுவியவர்.—13, 20, 25, 34, 40.*

புரூதோன் [Proudhon], பியேர் ஜோஸேப் *(1809—1865)—பிரெஞ்சுக் கட்டுரையாளர், பொருளாதார அறிஞர், சமூகவியலாளர், குட்டி பூர்ஷ்வா சித்தாந்தவாதி, அராஜகவாதத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களில் ஒருவர். சிறு தனியுடைமையை நிலையாக வைத்திருக்க புரூதோன் ஆழ்ந்த விருப்பம் கொண்டிருந்தார். பெரும் முதலாளித்துவ உடைமையைக் குட்டி பூர்ஷ்வா நோக்கு நிலையிலிருந்து அவர் தாக்கி விமர்சித்தார். வர்க்க முரண்பாடுகளின் தலையூற்று அரசே என புரூதோன் கருதினார். அமைதியான வழியில் ''அரசை ஒழித்து அகற்றுவது'' என்ற கற்பனாவாதத் திட்டங்களை அவர் முன்வைத்தார். அரசியல்*

போராட்டத்தின்பால் எதிர்மறைப் போக்கைக் கடைப்பிடிக்குமாறு பிரசாரம் செய்தார். தேசிய இனங்கள் பற்றிய பிரச்சினையிலும் புரூதோனும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களும் பெரும் தவறான போக்கை மேற்கொண்டார்கள். ''தேசிய இனங்கள்'' என்பவை ''வழக்கொழிந்த தப்பெண்ணங்கள்'' என்று புரூதோனியவாதிகள் கூறினார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் தேசிய விடுதலை இயக்கங்களை இக்காரணத்தால் அவர்கள் எதிர்த்தார்கள்.

''மெய்யறிவின் வறுமை'' என்ற நூலிலும் வேறு பல நூல்களிலும் கார்ல் மார்க்ஸ் புரூதோனிய சித்தாந்தத்தையும் அரசியல் நோக்குகளையும் கடுமையாகத் தாக்கி விமர்சித்தார், அவற்றின் விஞ்ஞானக்கேடான, பிற்போக்குத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டினார்.—*33, 34.*

பெர்தியாயெவ், நிக்கலாய் அலெக்சாந்திரவிச் *(1874—1948)* *—ருஷ்யக் கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவஞானி. தன்னுடைய ஆரம்ப இலக்கியப் படைப்புகளில் ''சட்டபூர்வமான மார்க்சியம்'' என்ற கொள்கை நிலையை மேற்கொண்டார்.—42.*

பௌவர் [Bauer], ஓட்டோ *(1882—1938) — ஆஸ்திரிய சமூக-ஜனநாயகவாதம், இரண்டாவது அகிலத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர். ''ஆஸ்திரோ-மார்க்சியம்'' எனப்பட்டதன் சித்தாந்தவாதி. இது சீர்திருத்த வாதத்தின் ஒரு வகையே ஆகும். ''கலாசார-தேசிய இனத் தன்னாட்சி'' என்னும் பூர்ஷ்வா தேசியவாத சித்தாந்தத்தை உருவாக்கியவர்களில் பௌவர் ஒருவர்.—25, 41.*

மானின், எஸ். எல்.—*புந்துக்காரர், ''லூச்'' எனும் மென்ஷிவிக்-கலைப்புவாதிகளின் செய்தித்தாளுடன் 1913இல் ஒத்துழைத்தார்.—41.*

மெதெம்—*பார்க்க:* **கோல்ட்பிளாட்.**

யுர்க்கேவிச், லேவ் *(1885—1918)—உக்ரேனிய பூர்ஷ்வா தேசியவாதி, சந்தர்ப்பவாதி. 1913-1914 ஆண்டு*

களில் மென்ஷிவிக் போக்குள்ள ''த்ஸ்வின்'' (''மணி'') என்ற தேசியவாத சஞ்சிகையில் தீவிர மாக பணியாற்றினார்.—*10, 25, 27, 28, 30, 41, 42, 62.*

லீப்மன் (*ஹேர்ஷ் பெய்ஸாஹ்*) (*பிறப்பு 1882*)—*பிரபல புந்துக்காரர். 1911இல் ''புந்து'' ஸ்தாபனத் தின் மத்திய கமிட்டி உறுப்பினர், கலைப்புவாதி களுடன் சேர்ந்து கொண்டார். முதல் உலக யுத்த ஆண்டுகளில் (1914-1918) ஜாரிஸத்தின் ஆக்கிர மிப்புக் கொள்கையை ஆதரித்தார்.—10, 16, 22, 24, 44, 48, 49, 50, 52, 62.*

லுக்கஷேவிச் (*துச்சாப்ஸ்கி, பி. எல்.*) (*1869—1922*)—*உக்ரேனிய தேசிய மிதவாதி.—27.*

லுக்சம்பர்க் [Luxemburg], ரோஸா (*1871—1919*)—*ஜெர்மன், போலந்து மற்றும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக் கத்தின் பிரபல தலைவி. இரண்டாவது அகிலத்தின் இடதுசாரித் தலைவர்களில் ஒருவர். ஜெர்மன் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவர்.*

லெனின் ரோஸா லுக்சம்பர்கை வெகுவாக மதித்தார், எனினும் அவரது தவறுகளைப் பலமுறை கண்டித்து விமர்சித்து, அவர் சரியான நிலையை மேற் கொள்ள அதன்மூலம் உதவினார்.—55—58, 62.

ஸக்கலோவ்ஸ்கி, எம். ஐ. (*பஸோக்*) (*1879—1938*)—*உக் ரேனியக் குட்டி பூர்ஷ்வா தேசியவாதி, மென்ஷி விக். முதல் உலக யுத்தத்தின் போது (1914—1918) ''உக்ரேனிய விடுதலை சங்கம்'' என்ற ஜெர் மானியருக்கு ஆதரவான ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பி னர். அக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்குப் பிறகு பல பொருளாதாரப் பதவிகளை வகித்தவர்.—27.*

ஸ்துருவே, பியோத்தர் பெர்ன்கார்டவிச் (*1870—1944*)—*ருஷ்யப் பொருளாதார நிபுணர், கட்டுரையாளர். 1890க்களில் ''சட்டபூர்வமான மார்க்சியத்தின்'' பிரபல பிரதிநிதி. பின்னர் காடேட்டுக் கட்சியின்*

தலைவர்களில் ஒருவர். அக்டோபர் புரட்சிக்குப் பின் (1917) எதிர்ப்புரட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவர், வெண்படையில் சேர்ந்து ருஷ்யாவை விட்டு வெளியேறினார்.—20,31, 42.

வாசகர்களுக்கு

இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றியும் இதன் தயாரிப்பைப் பற்றியும் தங்கள் கருத்தை அறியவும், அடுத்து வரும் வெளியீடுகள் சம்பந்தமாகத் தங்கள் ஆலோசனைகளை வரவேற்கவும் முன்னேற்றப் பதிப்பகம் மகிழ்ச்சியோடு காத்திருக்கிறது.

தங்கள் கடிதங்களை "Progress Publishers, 17, Zubovsky Boulevard, Moscow, USSR" என்ற முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.

நூல்கள்

மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் லெனின்

மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனினின் படைப்புகளை ''முன்னேற்றப் பதிப்பகம்'' 50க்கும் மேற்பட்ட உலக மொழிகளில் பிரசுரித்து வருகிறது. இவை திரட்டு நூல்களாகவும் தேர்வு நூல்களாகவும் குறிப்பிட்ட தலைப்புகளிலான தொகுப்புகளாகவும் தனிப்பட்ட புத்தகங்களாகவும் வெளிவருகின்றன.

இந்தத் தொடர்வரிசையில் அடங்கியுள்ள தொகுதிகளிலும் முக்கியமான படைப்புகளிலும் மார்க்சிய-லெனினிய ஆசான்கள் இயற்கை, சமுதாயம், சிந்தனை ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி பற்றிய தம் போதனையை வெளியிட்டுள்ளனர். முதலாளித்துவத்தின் சமூக-பொருளாதார உறவுகளையும் சோஷலிசத்தின் அடிப்படை நியதிகளையும் ஆராய்கின்றனர். இந்நூல்களில் ஆராயப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகள் நம் காலத்திற்கும் முக்கியமானவை. எல்லா நூல்களுடனும் நவீன, விஞ்ஞான தகவல் அனுபந்தம் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்

ISBN 5-01-002400-4

லெனின் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள்